

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שְׂמִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר גִּאֲלַת הַרְשָׁב"י

דְּרָשָׁה לַחֲזוֹק לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ (רֵאשׁוֹן לַצִּיּוֹן)

- א. אִיד שְׂבֻמֹּן קָצֵר וְכוּלָּהּ גַּם מִי שֶׁעָבְרוּ עָלָיו רֹב יָמָיו בְּתַחוּ, בְּהַתְעוֹרְרוֹת וְכוּלָּהּ לְתַקֵּן הַכֹּל וְלִזְבּוֹת לְפָסוּק הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶּה וְהַעֲזִיר לְגוֹי עֲצוּב, בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה.
- ב. הַבֵּא לְהַזְכִּיר מִסִּיּוֹעִין אוֹתוֹ, אִם בַּקְדָּשָׁה כָּל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים וְסִיּוֹעִין בְּעֵדָה.
- ג. בְּיָד כָּל אֶחָד לְהוֹיֹת עֲשִׂיר, וְלִהְיוֹת אֶת הַגְּאוּלָּה.
- ד. הַגְּאוּלָּה קְרוֹבָה, וּמִגִּיעָה עַל יְדֵי לִימוֹד הַבְּחֻרִים וְהַבְּרָכִים.
- ה. פֶּסֶק הַחֲפִצִּין חַיִּים, שֶׁכָּל בְּחֹרֵר יִשְׂכִּיָּה (וְכָל יְהוּדִי), יִלְמֹד בְּשִׁבְתָּ, כָּל הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ שֶׁעַל הַפְּרָשָׁה.
- ו. מַעֲלֵת לִימוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ בְּשִׁבְתָּהּ, וּבְפֶרֶט בְּשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ.
- ז. בְּעֶשֶׂר שֶׁ לַיּוֹם זֻכִּים לְעֲשָׂרוֹת מִיָּלּוֹנִי שְׁעוֹת תוֹרָה בְּשִׁנָּה, "עֵין לֹא רָאֶתָה"!!!
- ח. הַלּוֹמֵד זֶהר הַקְדוֹשׁ מִתְדַּבֵּק בְּנִשְׁמוֹת הַרְשָׁב"י וְגַם זֻכָּה וְיוֹשֵׁב בְּמוֹחָצֵתוֹ.
- ט. לְזֻכּוֹת לְשִׁדּוּכִים טוֹבִים וְהַגִּיגִים עַל יְדֵי הַרְשָׁב"י ז"ע.
- י. הַלּוֹמֵד שְׁעָה אַחַת זֶהר הַקְדוֹשׁ בְּשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ, מַעֲלָתוֹ כְּלִימוֹד 100.000 אֲבָרָכִים הַלּוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם.
- יא. כָּל אֶחָד יִבּוֹל לְהוֹיֹת מִלִּי צְדִיקִים שֶׁעֲלֵיהֶם הָעוֹלָם עוֹמֵד.

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֶּהר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיָּה קִבֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵכָא

ל"ג עֶזְרָא שְׁנַת תש"ע לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

סֵפֶר

גאֵלֶת הַרְשָׁבִי

מִדְבְּרֵי דְרָשָׁה שֶׁל כ"ק אֲדָמוֹ"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

יוֹם ג' פֶּרֶשֶׁת קָרַח, כ"ו סִיוֹן תש"ע

דְרָשָׁה לְחִזּוּק לְמוֹד הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ (רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן)

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'

בְּרִשׁוֹת הָרַב הַצָּדִיק שְׁלִיט"א, רַבָּנִים חֲשׁוּבִים, רֵאשֵׁי הַקְהֵלָה וְכָל הַקְהֵל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה.

בְּרֵאשִׁית דְּבָרֵי אֲגִיד הַקְדָּמָה קִטְנָה, שֶׁהַשְׁפָּת אִם שְׁלִי הִיא שְׁפַת אִידיש, וְלֹא לְמִדְתִּי בְּכָלֵל שְׁפָה הָעִבְרִית, רַק מֵה שְׁדַּבְּרֵתִי קֶצֶת עִם אֲנָשִׁים, הִתְרַגְּלֵתִי קֶצֶת לְשָׁפָה, וְעַל כֵּן קֶצֶת קִשָּׁה לִי, אֲבָל יָדוּעַ שְׁדַּבְּרִים הַיּוֹצְאִים מִן הַלֵּב נִכְנָסִים אֶל הַלֵּב, וְעַל כֵּן אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהַלֵּב שְׁלִי יָבִין לְבָבוֹת הַשׁוֹמְעִים, וְאֲנִי מְקוֹה שֶׁבְּעֶזְרַת הַשֵּׁם נִבִּין אֶחָד אֶת הַשָּׂנִי.

הַרְבָּנִים שְׁלִיט"א בִּקְשׁוּ מִמֶּנִּי שֶׁאֲגִיד דְּבָרֵי בְּרָכָה וְחִזּוּק וּמוֹסָר. חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי הָאֵם אֲנִי רֵאוּי לִוְמֹר דְּבָרֵי מוֹסָר לְאֲנָשִׁים צָדִיקִים כָּאֵלּוּ, שְׁיִוָּשְׁבִים בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן יצ"ו – וְלִוְמִדִּים זֹהֵר הַקָּדוֹשׁ שֶׁמַּעֲלֵתֶם רָמָה וְנִשְׁגָּבָה, וְהַרְשָׁבִי זי"ע קוֹרָא אוֹתָם "כְּכּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד". וְעַלֵּיכֶם נִתֵּן לְהַמְלִיץ דְּבָרֵי הַנְּבִיא שְׁעִיָּה (פָּרָק מֵא כו) "רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּה וְלִירוּשָׁלַם מְבֹשֵׁר אֶתָּן". דְּעַל יְדֵי שֶׁבְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן מִתְקַבְּצִים לְמוֹד הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ וּמוֹכְנִים – "הִנֵּה הֵנָּה" מִלְשׁוֹן, הַגְּנִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן – וּמִתְנַדְּבִים לְזָכוֹת

אֶת יִשְׂרָאֵל בְּלִימוּד הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ, עַל יְדֵי כֵן נִזְכָּה - "וְלִירוּשָׁלַם מִבֶּשֶׁר אֶתָּן" א במִהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

אָבֵל אִם מִבְקָשִׁים מִמֶּנִּי כָל כֶּן, הִיָּה קִשָּׁה לִי לִסְרֵב.

עַל כֵּן הִחֲלַטְתִּי שְׁאֵמֵר לְעֶצְמִי דְבָרִי מוֹסֵר בְּקוֹל, וְשֶׁאֵר אֲנָשִׁים גַּם כֵּן יִשְׁמְעוּ.

אֵיתָא בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ בַּמִּדְבָּר (פֶּרֶק טו א) "וַיִּקַּח קִרְחַן בֶּן יִצְחָר בֶּן קָהָת בֶּן לֵוִי וְדָתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוֹן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן, וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֵם כִּי כָל הָעֵדָה כָּלֶם קְדָשִׁים וּבִתּוֹכֶם ה' וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קַהֲלֵה". וּבִרְשִׁי" מִקִּשָּׁה וְקִרְחַן שֶׁפָּקַח הִיָּה מֵה רָאָה לְשִׁטּוֹת זֶה עֵינֵי הַטְּעָתוֹ. (תַּנְחוּמָא).

וּבִאֵר בְּזֶה הַנֶּעֱם אֱלִימֶלֶךְ זִ"ע, כִּי יֵשׁ לְאָדָם שְׁתֵּי עֵינַיִם בְּאֶחָד צָרִיךְ לְרִאֲוֹת גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא וּבְאֶחָד צָרִיךְ לְרִאֲוֹת שְׁפָלוּת עֶצְמוֹ, וְקִרְחַן רָאָה רַק גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא, וְלֹא רָאָה שְׁפָלוּת עֶצְמוֹ לָכֵן טָעָה טְעוּת גְּדוֹל.

אָכֵן לֹא מִצִּינוּ שֶׁקִּרְחַן הֵלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל כְּדִי לְהִינָצֵל, כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בְּפִרְשֵׁת שֶׁלַח עַל הַפָּתוּחַ (בַּמִּדְבָּר פֶּרֶק יג ב): "וַיֵּצְאוּ בִּנְגֹב וַיָּבֹאוּ עַד חֲבֵרוֹן". פֶּתַח בְּלִשׁוֹן רַבִּים וְסִיִּם בְּלִשׁוֹן יַחֲדִיד, וּפִירֵשׁ רִשִׁי: "וַיָּבֹאוּ עַד חֲבֵרוֹן" - כָּלֵב לְבָדוּ הֵלֵךְ שֶׁם וּנְשִׁתַּטַּח עַל קִבְרֵי אֲבוֹתֵי שְׁלָא יִהְיֶה נֹסֶת לְחֲבֵרָיו לְהִיּוֹת בְּעֶצְתָם (וְעַל יְדֵי כֵן זָכָה לְקַבֵּל חֲבֵרוֹן בְּחֻלְקוֹ), וְכֵן הוּא

א. "ובשמחת התורה" כתב רמז על הפסוק: תחטאני באזוב ואֶתְהֵר תַּכְבֵּסְנִי וּמִשְׁלַג אֲלִבֵּין תִּהְיִים (פֶּרֶק נ"א ט'), ר"ת וס"ת הפסוק גִּימְטְרִיָּה "רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי מְבִיא אֱלֵיהּוּ וְגִאוּלָּה בְּטוֹב" (ע' 1090).

ב. וּבִסְפָר מֵאוֹר וּשְׁמֵשׁ - פִּרְשֵׁת שֶׁלַח ד"ה וּנְבֵא: נִבֵּא בְּזֶה אֵל בִּיאֹר הַפִּסּוּק שֶׁלַח לֶךְ שְׁאֵמֵר הַקֵּב"ה לְמֹשֶׁה שְׁאֵתָה תִשְׁלַח עִמָּהֶם נִשְׁמוֹת אַחֵרִים שֶׁהִשְׁלִיחַ מֵאוֹתָם נִשְׁמוֹת הַמָּה מִמֶּךָ וְלֹא מִבְנֵי יִשְׂרָאֵל, דִּהְיִינוּ לְמִשְׁוֹךְ לָהֶם עֵיבוֹר נִשְׁמוֹת צִדִּיקִים כְּדִי לְסִייעֵם, וְאוּלֵי יַעֲכֹבוּ אוֹתָם מִלְטָעוֹת, כִּי הַבְּחִירָה בִּיד אִישׁ, בִּפְרֵט שֶׁהִיָּה לְכָל אֶחָד עֹזֵר. וְעַתָּה יוֹצֵדֵק תִּיבֵת אֲנָשִׁים צִדִּיקִים, שְׁזֵאת נֹאמֵר עַל נִשְׁמַת שְׁבָטִים הַקָּדוּשִׁים. גַּם לְגַדִּי בֵן סוֹסִי הוֹצֵרֵךְ לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו נִשְׁמַת יוֹסֵף הַצִּדִּיק, אֲבָל לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן לֹא הוֹצֵרֵךְ לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו נִשְׁמַת הַשֶּׁבֶט, כִּי יִהְיֶשׁע הִיָּה צִדִּיק גְּדוֹל וְלֹא הִיָּה צָרִיךְ לְעֵיבוֹר נִשְׁמָה, אִף עַל פִּי כֵן הוֹסִיף לוֹ אוֹת אֶחָד עַל שְׁמוֹ שֶׁלֹּא יוֹלָכֵד בְּמִצּוֹדָתָם. אֵךְ כֹּאשֶׁר הִטְעוּ הַמְּרַגְלִים, אִזִּי תִיכֵף פִּרְחָה מֵהֶם נִשְׁמוֹת הַשְּׁבָטִים הַקָּדוּשִׁים וּנְשִׁאֲרוּ יַחֲדִידִים, וְהַמְּרַגְלִים הִטְעוּ עִצְמָם אֵל הַסְטֵרָא אַחֲרָא לְהוֹצִיא דְּבָה. אֵךְ כָּלֵב הִיָּה דַעְתּוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ זָכָה לְהַשִּׁי"ת, וְלֹא פִרְחָה מִמֶּנּוּ נִשְׁמַת יְהוּדָה, לָכֵן נֹאמֵר וַיַּעֲלוּ בִּנְגֹב וַיָּבֹאוּ עַד חֲבֵרוֹן, שֶׁזֶה הַפִּסּוּק נֹאמֵר עַל כָּלֵב לְבָדוּ, כִּי נֹאמֵר וַיָּבֹאוּ לְשׁוֹן יַחֲדִיד שְׁכָלֵב לְבָדוּ הִיָּה בֹא לְחֲבֵרוֹן, וְאִף עַל פִּי כֵן נֹאמֵר וַיַּעֲלוּ לְשׁוֹן רַבִּים, כִּי זֹאת נֹאמֵר עַל כָּלֵב, וְעַל נִשְׁמַת שְׁבָטוֹ שֶׁהִיָּה בְּתוֹכוֹ בְּסוֹד הָעֵיבוֹר כֵּ"ל.

וַיַּעֲיִן בִּסְפָר "קֵב הַיִּשְׂר" (פֶּרֶק ו') בְּעֵינֵיךְ הַבֵּא לִיטְהַר מִסְעִיין אוֹתוֹ - וְכִמָּה נִשְׁמוֹת צִדִּיקִים מְעוֹלָם הָעֲלִיוֹן מִתְּחַבְּרִים עֲלָיו לְסִייעוֹ.

אומֵר (דברים א) "וְלוֹ אֶתֵּן אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּרַךְ בָּהּ" וְכָתִיב (שופטים א) "וַיִּתְּנוּ לְכָלֵב אֶת חֲבֵרוֹן". (סוטה לד)

וְכָל כֵּן לְמָה מִפְּנֵי שֶׁעִינֵנו הִטְעָנוּ, - שֶׁרָאָה בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ שְׁמוֹאֵל הַנְּבִיא שֶׁשְּׁקוּל כִּנְגֵד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יַחַד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בַּתְּהִלִּים (פְּרָק צ"ט ו) "מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וְשְׁמוֹאֵל בְּקִרְיָי שְׁמוֹ קָרְאִים אֶל ה' וְהוּא יַעֲנֵם". וְסִמֵּךְ עַל עֲצָמוֹ וְלֹא נָטַל עֲצָה מִן הַזְּקִנִּים, כְּמוֹ כֵּן כָּל אֶחָד שֶׁסּוֹמֵךְ עַל עֲצָמוֹ וְלֹא מִתְיַעֵץ וּמִבְקֵשׁ זְכוּת אֲבוֹת יָכוֹל לִפְּוֹל חֵס וְשָׁלוֹם.

עַל כֵּן צָרִיךְ לִידַע כַּמָּה חַיִּיבִים לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל חֲכָמִים, וְלִהְיוֹת בְּדַבְּרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, שֶׁלֹּא יִבוֹשׁ וְיִמְצָא עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הָאֱמֶת לֹא כְּלוּם, כְּדַפְּרִשְׁתִּי בַּפְּרָשָׁת מִקֵּץ (פְּרָק מ"א א) "וַיְהִי מִקֵּץ שָׁנָתִים יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהָנָה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר".

בַּהֲקָדָם דְּבָרֵי הַרְה"ק רַבִּי מֵאִיר מִפְּרִימִשְׁלָאן זי"ע, שֶׁסִּפֵּר בְּשֵׁם אָבִיו, שֶׁפָּעַם אַחַת הִיָּתָה לוֹ "עֲלִית נִשְׁמָה", וְרָאָה כִּי הִבִּיאוּ לְעוֹלָם הָעֲלִיוֹן אִישׁ אֶחָד צָעִיר לְיָמִים, וְאַחֲרָיו אִישׁ זָקֵן וְשָׁבַע יָמִים. וְהָנָה לְהַצְעִיר קָרְאוּ שֵׁם זָקֵן וְיָשִׁישׁ, וְלֹאִישׁ הַזָּקֵן - קָטָן וְיָלֵד. וְשָׁאֵל: הֲלֹא פֹה הוּא עוֹלָם הָאֱמֶת, וְלָמָּה תִּתְּלוּצְצוּ?

הַשִּׁיבוּ לוֹ, כִּי הָאֱמֶת כֵּן הוּא, כִּי הָאִישׁ הַצָּעִיר פָּעַל בְּשִׁנּוּתָיו הַמוֹעֲטוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, וְיוֹם לַשָּׁנָה נִחָשֵׁב לוֹ, אֲבָל הַזָּקֵן לֹא פָּעַל כְּלוּם בְּכָל שְׁמוֹנִים שָׁנוֹת חַיָּיו, וְעַל כֵּן הוּא יָלֵד מִסִּכָּן.

וְאַמֵּר הַצַּדִּיק ר' מֵאִיר זצ"ל, שֶׁזֶּהוּ שְׁאֵמֵר הַכְּתוּב: "וַיְהִי מִקֵּץ שָׁנָתִים יָמִים", שֶׁיֵּשׁ אֲשֶׁר בִּהְיָע הָאָדָם לְקֶץ חַיָּיו, וְהָנָה הוּא רוֹאֶה "שָׁנָתִים - יָמִים", שֶׁמִּכָּל הַשָּׁנִים הַרְבוֹת שָׁלוֹ אֵין אֶצְלוֹ אֶלָּא יָמִים אֶחָדִים.

מִרְמֹז לַחַיִּי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, "שָׁנָתִים", כְּמוֹ שִׁינָה חוֹלֶפֶת, שֶׁעוֹד מַעֲט הוּא נֹגֵשׁ לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְשֵׁם יִשְׁאָלוּהוּ עַל אוֹתוֹת מִ'קִּי' שֶׁהִיא "מִיִּזְוָה" "קִידוּשָׁה" "צִיצִית". [וְעֵין בְּסִפְרֵנוּ מֵה שֶׁהֵאָרְכְּנוּ בָּזֶה].

וְהָנָה עוֹמֵד עַל הַ"יָּאֹר", אִפ"ל, וְתַבַּת "יָאֹר מִרְמֹז" עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְרִזִּין דְּאוֹרִייתָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּתִּיקוּנֵי זוֹהַר (כ"א כ"ג) עַל הַכְּתוּב (שְׁמוֹת א', כ"ב) הַיָּאֹרָה תִּשְׁלִיכֶוּהוּ, לְפִי ד"א וְ"אֹר" בְּגִימָטְרִיָּא "רִז", עֵי"שׁ.

וְהָנָה "עוֹמֵד" עוֹמֵד (עַל הַיָּאֹר עַל הַסּוּף שֶׁנִּתְּגַלָּה לוֹ) וּמִשְׁתוֹמֵם שֶׁכָּל מָה שֶׁעֲבַרְתִּי בִּ20- שָׁנָה וְחִשְׁבִּיתִי שֶׁאֵין צָדִיק וְלִמְדָתִי הַרְבֵּה תּוֹרָה, "וּפְרָעָה חוֹלָם", "פְּרָעָה" לְשׁוֹן גְּלוּי כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא יג, מה) רָאִשׁוֹ יִהְיֶה כְּרוּעַ, דְּכְרוּשׁוֹ שֶׁרָאִשׁוֹ יִהְיֶה מְגֻלָּה, עַד כָּאן.

וְזֶהוּ "וַיְהִי מִקֶּץ" הֵינּוּ סִבַּת הַקֶּץ, שְׁנֵת־אַרְךָ הַקֶּץ וְזָמַן הַגְּאֻלָּה כֹּל כֶּן זָמַן, וְיִכְוֹלֶתִי לִקְרֹב הַגְּאֻלָּה עַל יְדֵי לִימּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא שְׁמַעְתִּי לִקְוֹל הַזֹּרִים וּמוֹרִים שְׁאוּמְרִים שֶׁשָּׁעָה אַחַת לִימּוּד זֹהֵר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה פִּי אֶלְהִי, וְכו'.

ג. וכתב רבנו הבן איש חי זיע"א בספר הדרושים פרשת לך לך: "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" וכו', ועוד נראה לי בס"ד. שפרט עתה שנותיו כמה היו בצאתו מחרן, ואקדים מה שכתב הרב מהרר"ף ז"ל בחזון למועד (דף ד'), על פי "יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה", במה הכתוב מדבר, בראובן ושמעון שנפטרו ביום אחד ועמדו שניהם לפני בית דין של מעלה. ראובן נפטר בן שבעים שנה, ושמעון בן ששים. שאלו לראובן כמה ימי חייו והוא אומר שבעים, ואומרים לו לא כן, אלא אתה בן עשרה שנים. ושואלים לשמעון כמה ימי חייו ואומר ששים. ואומר לו לא כן, אלא אתה בן ארבעים. ואז ראובן צועק איך אפשר שזה קשיש מנאי. והלא אני הייתי מזומן בסעודת מילה שלו, ואיך היה קשיש מנאי שלושים שנה, **אומרים לו כאן החשבון לפי כשרון המעשים**, ושנים שעברו לאדם בחטאים אין נחשבים לשנים. ורק שנים שהם בכשרות המעשים הם שנים, לכן אתה כל ימך היית חוטא, ואחר ששים שנה עשית תשובה, וחיית עשרה שנים בכשרון המעשים. לאלו חשבונם לשנות חיים, נמצא ימך עשרה שנים. ושמעון אחר עשרים עשה תשובה, ויהי ארבעים שנה בכשרון המעשים. נמצאת אתה בן עשרה, והוא בן ארבעים. **ולזה אמר "יראת ה' תוסיף ימים", כי יש מתקן בשנים האחרונים את השנים שחסרו ממנו וחוזרים ונוספים לו, ונמצא אינו חסר כלום.** "ושנות רשעים תקצורנה", שמקלקלים שנותם ואין מתקנים העבר, ולכך אף על פי שימותו זקנים בני שבעים, נחשבים בההוא עלמא קטנים בני עשר, עכ"ד ע"ש. ובה פירשתי בס"ד "קטון וגדול שם הוא", כי שם יתברר מי זה הקטן בשנים, ומי זה גדול בשנים, כי יש בתר דקשיש הדר התם לדדקקי, וכמו ראובן הנזכר.

ובזה יובן מה שכתוב בגמרא דסוכה אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותינו, ובה יובן מה שאמר דוד המלך עליו השלום "ושבתי בבית ה'" הוא עולם הבא לאורך ימים, שגם שם אני נחשב זקן בן שבעים שנה כאשר אני בעולם הזה, והנה ידוע דח"א בן שלש שנים הכיר אברהם אבינו את בוראו, וח"א בן מ"ח, ולמ"ד בן שלש, אם כן היה חושב איש שוגה דחסרו אותם השלש ממנו, ועתה בצאתו, נחשב שהוא בן ע"ו שנים, ולמ"ד מ"ח נחשב בן ז"ך שנים, לכך בא הכתוב והגיד דאברהם אבינו עליו השלום אחר שהכיר את השי"ת, תיקן את אותם שנים שהיו לו בגיותו ולא נחסרו ממנו, כי בצאתו מחרן היה בן חמש ושבעים שנה שלמים, עכ"ל.

ואם כן העצה היעוצה הוא למלא ימיו בלימוד הזוהר הקדוש אשר ערכו עולה שעה אחת לשנה, ועל ידי כן יוכל לתקן בתשובתו כל ימיו אשר לא עבד את השם יתברך, כדי שלא יבוש, וכמו שאמר הרב בביאור לפסוק **"יראת ה' תוסיף ימים"**, וכמו שהבאנו בשם המרח"ו, שעל ידי לימוד הזה"ק זוכה ליראת שמים טהורה.

ובספר מאור עינים (בריש לקוטי מסכת שבת) כתב על הפסוק הנ"ל, וזה תנן דבריו: שאתה הסגלה של השתטחות על קברי אבת יש בדורות אחרונים כשלומדים דברי שום תנא וחכם, שדברי תורתו הוא החיות והמוחין שלו, והלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, ועל כך אמרו בגמרא (יבמות צ"ז ע"א) שפתותיו דובבות בקבר, ואפשר לומר דזהו בחינת השתטחות על קברי צדיקים... ונקראת בחינה זאת השתטחות על קברי צדיקים, שהן דבריהם שלומד ומזכיר, ולכן מחיה מוחין של אותו הצדיק. וכתב ב"לקוטי אמרים" (דף ב' ודף ד' ע"א) וזה לשונו: כשלומד בגמרא אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל האדם הוא חיות שלו, ושם הוי"ה ברוך הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין... נמצא כשלומד בדחילו ורחימו הוא מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו, עכ"ל.

ואמר האדמו"ר מסדיגורא זכותו יגן עלינו אמן: שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

ומכל האמור מכאן רואים שכאשר לומדים בתורת הרשב"י (ובכל תורת התנאים והאמוראים והצדיקים האמתיים), מתדבקין בהם, והצדיקים מאירים בנשמת הלומד תורתם ומסייעים בעדו, וכידוע המעשה עם האר"י הקדוש שעמד לפני אחד התלמידים חכמים, וכששאלוהו מפני מה עמד לכבודו, והאם כה חשוב הוא? ענה: ומה אעשה שרביא נכנס עמו והתלווה אליו, ולכבוד האמורא הקדוש עמדת. (שאחר שהתלמיד חכם למד דברי תורתו של רביא נדבק עמו נשמת האמורא).

הספיתו ושמעו מה שכתב הגאון מהרח"א איסטרוולסה (בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב), כתב: והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.

ד. וכתב הבן איש חי (בדרושים פרשת לך לך) "ואגדלה שמך והיה ברכה". נראה לי בס"ד ע"ד "שויתי ה' לנגדי תמיד" דאמרו המקובלים, שהאדם יצייר אותיות שמו בשילוב עם אותיות שמו יתברך. על דרך שאמרו, לעשות שילוב אותיות נשמה באותיות שם האדם בכל יום. וכן יעשה בזה, ואז ישיג האדם שפע טובה מאותיות שמו יתברך. ובה פירשתי בס"ד "נרננה בישועתך ובשם אלקינו נדגול ימלא ה' כל משאלותיך" "נדגול" לשון גדיל שנשלב שמינו באותיות שם אלקינו. ועל ידי כן "ימלא ה' כל משאלותיך". וזה שאמר כאן, "ואגדלה שמך" לשון גדיל, שאשלב שמך באותיות שמי. כדי שבזה תהיה ברכה בך.

ועוד כתב: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרגם הדעת בכל עת, ואלו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו.

בא וראה מה שכתב רבינו הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א, בספרו "צואה מחיים" וז"ל: **המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו... ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אוהביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבצל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה ההדיוט לכך, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספרי הקדושים. עכ"ל.**

מורי ורבותי!

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש? הלא כל לב כמה לכך! וכל חללא דעלמא יתן בעד זה! "וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו" (איוב פרק ב' ד').

מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

אומר החפץ חיים: כשם שהאדם נוהג בגשמיות כן עליו לנהוג ברוחניות, ועליו לבדק היטב היכן משקיע את מניותיו, שלא יניח בספו על קרן הצבי, והמשיל משל אשר כל סוחר וכל עשיר יודע שפדי להיות שותף לעסק, עליו לבדק את כדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות כדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפל בפח, כן מחזיקי התורה, עליכם לברר ולדעת כיצד להשביח את העסק: אמן הנכם מחזיקים מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקפים לחשבונכם, אבל הנכם יכולים להרויח הרבה יותר, הנכם יכולים להכפיל באלפי אלפים את זכיותכם, הנכם יכולים באותו הזמן ובאותו הכסף לצבר עוד יותר זכיות.

כתב הכסא מלך (תקוני זהר מג"ג) - **יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, עכ"ל.**

ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערך למוד הקבלה (כף החיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת באמירתו בלבד זוכה באלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלה, כדברי האורחות צדיקים: **שהלומד מתוך שמחה שוה כאלף פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה).**

וְאָמַר רַבֵּנּוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע"א: דְּהַלּוּמָד שְׁעָה בְּשַׁבַּת קִדְּשׁ, שְׁוֹה אֶלְךָ פְּעָמִים לַמּוֹד בִּימּוֹת הַחֹל. (בן איש חי פְּרָשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה), וְעוֹד אִם לּוֹמֵד מִתּוֹךְ צַעַר שְׁוֹה עוֹד מֵאָה פְּעָמִים, כְּדֹאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נָתָן (פֶּרֶק ג' מִשְׁנָה ו'), מֵאָה פְּעָמִים בְּצַעַר מִפְּעַם אַחַת שְׁלֹא בְּצַעַר", וְאָמְרוּ חֲז"ל בְּמִדְרָשׁ זוֹטָא קֹהֶלֶת (פְּרָשָׁה ב ט) "אִף חֲכָמִיתִי עֲמִידָה לִי". אָמַר ר' חֲמָא בַר פֶּפָּא כָּל תּוֹרָה שְׁלֵמִדָּתִי (בָּאֵן) [בָּאֵן] נִתְקַיְּמָה לִי.

ה. מעשה באברך בן עלייה, שהיו כל מעייניו בתורה ובקדושה. אבל המשפחה גדלה, ונאלץ לחפש פרנסה. מקצוע לא ידע, וכסף למסחר לא היה. במעט שהצליח ללוות קנה חבית דגנים מלוחים. הציבה בשוק, והחל מוכרם כבודדים. הרוויח פרוטה לדג, ופרוטה לפרוטה הצטרפה. עמד בשוק, אברך עדין שמוחו הומה סוגיות סבוכות ומדרשים מפעמים, סינר מרובב למותניו ואצבעותיו נוטפות ציר גדים ומדיפות למרחקים. עוטף מלחים ומונה מטבעות, וליבו בבית המדרש. נפשו נכספת לרוחניות ושפתיו רוחשות: "השיבנו, אבינו, לתורתך"...

בימים הנוראים התפלל כדרכו בבית מדרשו של הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, ושפך לב כמים. עיניו ניגרו נחלי מים. במוצאי יום כיפור פנה הצדיק אליו ואמר לו: "תפילתך נשמעה במרום, ועוררה רעש!"

והצדיק המשיך: "בליל יום כיפור, פנית לשוכן במרומים. אמרת: ריבונו של עולם, אחת שאלתי מאיתך, שבתי בבית ה' כל ימי חיי! מדוע הגליתי משם?! הרי אתה רוצה שאלמד תורה, ואני רוצה ללמוד. מי מעכב, איפוא? חסרון כיס! והרי לך הכסף ולך הזהב, תן לי מאה ועשרים זהובים, ואשקוד על תלמודי בשנה הקרובה מבלי להטרד בדאגות פרנסה! אבל היה לך פנאי לחשוב כל הלילה, ובבוקר אמרת: לא, אין זו בקשה נאותה. ברגע שיהיו לי מאה ועשרים זהובים יפתני היצר הרע לפתוח חנות דגים. אסור לו לאדם להכניס עצמו לניסיון. וביקשת: ריבונו של עולם, תן לי שישים זהובים כעת, ושישים בפסח. בתפילת מוסף החלטת שגם זה סכום גדול. ביקשת שיינתנו לך עשרה זהובים בכל חודש. בתפילת נעילה החלטת, שגם זה יהווה פיתוי. גיבשת את ההצעה הסופית: "שניים וחצי לשבוע"...

השתאה האברך: אכן, כן היה! והתפילה כנה הייתה, עובדה: עלתה למרום ועוררה רעש, והרבי שמע! "ונענו לבקשה, רבי?!!" שאל בלהיטות.

"לא", השיב הרבי.

"מדוע?!?" קרא האברך באכזבה.

והרבי ענה: "מי סיפר לך שרוצים את הלימוד שלך, אולי רוצים את כאב הלב שלך, על שאינך יכול ללמוד כרצונך. אולי רוצים שדמות של אברך שמשאו ומתנו באמונה והליכותיו בנועם תקרין על השוק. אולי רוצים את שיעור התורה שלך בערב, כשרגלייך בצקות וגופך דואב, עיניך טרוטות ואתה משווע לשינה, אך עולה לבית מדרש. ו"יפה דבר אחד בצער ממאה שלא בצער", ואתה מקבל שכר על מאה שעות לימוד, ומהווה דוגמה לכל הסוחרים. אולי זה מה שרוצים!..."

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון" - אלו המושלים בִּיְצָרָם, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב"ב עח:); כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש¹, עולה לערך מליון שנה למוד פשט בימי החל. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש בימות החול שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באֵלָף,

ואמר שלמה המלך בשיר השירים (פרק ד' פסוק י'), "מה יפן דִּדְיָךְ אַחֲתִי כֻלָּה מֵה טבו דִּדְיָךְ מִיַּיִן וְרִיחַ שְׁמָנֶיךָ מִכָּל בְּשָׁמִים". וביאר על זה בספר "מצא חן במדבר" ז"ל: דודיך מלשון געגועים שהגעגועים שיש לאדם על הקב"ה כאשר לא יכול לקיים המצווה וללמוד כראוי הם בבחינת "מה טובו", "מיין", אפילו מלימוד התורה שנמשלה ליינ, "ורח שמניך" רומז ליסורים של אדם וכן כשמצטער בכבישת היצר, כמו שדרשו חז"ל מדוע נמשלו ישראל לזית מה זית על ידי כתיבתו יוצאים ממנו שמן כך ישראל על ידי יסורים עולים ומטהרים, וזה "ורח שמניך מכל בשמים" מכל מיני מצוות בפועל, שהצער והגעגועים הם רצויים לפניו יתברך כריח ניחוח. עכ"ל. ויש להוסיף דמי שלא יכול ללמוד בעצמו, מה טוב ומה נעים שְׁיִזְכָּה לאחרים ללמוד, או על ידי ממונו, או על ידי דיבוריו עם חבריו, שבזה משתתף עימם בלימודם.

ו. וכן איתא בסמ"ג – (חלק מצות עשה - מצוה י"ב): אמרו חכמים (שבת פג, ב - גיטין נז, ב) דרך רמז, זאת התורה אדם כי ימות באהל, אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, וכך אמר שלמה (קהלת ב, ט) אף חכמתי עמדה לי, חכמתי שלמדתי באף, עמדה לי (קהלת רבה פרשה ב וילקוט קהלת רמז תתקסח).

ובמסכת אבות (פרק ה' משנה כה) כתב המאירי: בן הא הא אומר לפום צערא אגרא פירוש אגרא הוא במקום פרי כמו שפי' למעלה כפי מה שיתעמל בתורה ימשך ממנה פרי נבחר, רצה לומר השגת האמת, כי קריאת המנוחה והתענוג לא תרד חדרי בטן, ואמרו ז"ל מד"ר שם, "אף חכמתי עמדה לי" חכמה שלמדתי באף עמדה לי, ויש לפרש לפום צערא אגרא, שהלמוד בצדקות ודומיהן הוא לפי ענין האיש ועמלו בפעולות הטובות, כמאמר, כדבעי ליה לא עבד וכאומרם ז"ל סוף מס' מנחות אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים, ובברייתא של רבי נתן (פ"ב) אמר, מעשה בהלל הזקן שהיה מהלך בדרך, פגע בבני אדם שהיו מביאין חטה, אמר להם בכמה הסאה, אמרו לו בב' דינרין, פגע באחרים, אמר להם בכמה הסאה, אמרו לו בג' דינרין, התחיל מתמיה עליהם, אמרו לו, לפום צערא אגרא, כלומר שאנו מביאין אותה [מ]יותר רחוק.

ז. בואו חשבון: הזוה"ק אומר כל בִּרְכָּאן דְּלַעֲיָלָא וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְּלִין. הַבְּאוּר בָּזָה: כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלְמַעְלָה וְשֶׁלְמַטָּה הֵן מְשֻׁפָּעוֹת מִיּוֹם הַשַּׁבָּת וְתַנְאָה, אָמַאי לֹא אֶשְׁתַּכַּח מְנָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, [וְשִׁנְיָנוּ מִדּוּעַ לֹא יָרַד בְּמִדְבַּר הַכּוֹן בְּיוֹם הַשַּׁבָּת?] מִשּׁוֹם דֶּהוּא יוֹמָא, מִתְבָּרְכָאן מִיְיָהּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלָאין, [הַיּוֹת שֶׁהַשַּׁבָּת הוּא הַיּוֹם שֶׁמִּתְבָּרְכִין מִמֶּנּוּ כָּל שִׁשֶּׁת הַיָּמִים [הַסְפִּירוֹת] הָעֲלִיוֹנִים], וְכָל חַד וְחַד יְהִיב מְזוֹנִיָּה לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוֹמוֹ, [וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִהָעֲלִיוֹנִים מִשְׁפִּיעַ מְזוֹן לְמַטָּה, כָּל אֶחָד לְיוֹמוֹ], מֵהֵיחָא בְּרָכָה דְּמִתְבָּרְכָאן בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה [וְכָל זֶה מֵאוֹתָהּ הַבְּרָכָה שֶׁהָעֲלִיוֹנִים מִתְבָּרְכִין בְּיוֹם הַשַּׁבָּת].

ובשמחה שוב מְכַפֵּל בְּאֵלָי, סך הכל, עולה למודו לערך מליון שנה. ואם מְצַטֵּעַ בכבישת יצרו על כך שוב מְכַפֵּיל בְּמֵאָה, ושווה ערכו מֵאָה מליון שנה.

האם יש לך מניית יותר כְּדִאִיּוֹת לְהִשְׁקָעָה בְּטוּחָה, שְׁמוּרָה לְנֶצַח נְצִחִים? האם מְצִאָתָ עֵסֶק מְצֻלַח יוֹתֵר? האם קְיָמָת שְׁתַּכּוֹת בְּרוּכָה יוֹתֵר? וְדֹאֵי הֵנָּה רוּצָה לְדַעַת פִּיצָד תוּכַל לְזִכּוֹת בְּכֶךְ?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו,

בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

כל בחור או אברך יכול ללמד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קדש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. – ולדגמא: בישיבה של 500 בחורים – ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאֵלָף סיומים, וכידוע דְּבִאֵלָף סיומים באחד, תכף מביא הגאולה. ("תורתו מנו לנ").

בכך תצבר מליוני זכיות באותו הכסף ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקיימים בעולם הנצח. – וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך קג): "בֹּא וְרֵאָה הַפְּתוּב: 'וְלִזְבוּלֹן אָמַר שֶׁמֶח זְבוּלֹן בְּצִאתָךְ וְיִשְׁשָׁכָר בְּאַהֲלִיךָ', מִלֵּמַד שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ יַחַד, זֶה יוֹצֵא וְעוֹשֶׂה מִלְחָמָה, וְזֶה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְזֶה נוֹתֵן חֶלֶק לָזֶה... וְיִשְׁשָׁכָר חֵלְקוֹ בַּתּוֹרָה, וְנוֹתֵן לְזְבוּלוֹן חֵלְקוֹ בַּתּוֹרָה וְדֹאֵי, וְעַל כֵּן נִשְׁתַּתְּפוּ יַחְדָּי, שִׁיתְּבָרַךְ זְבוּלֹן מִיִּשְׁשָׁכָר, כִּי הִבְרָכָה שֶׁל הַתּוֹרָה הִיא בְּרַכַּת הַכֹּל."

אחר כל זאת באנו בפניה נרגשת אל כבוד אברכי הפוללים החשובים ובחורי הישיבות הקדושות שִׁיחִיו, אֲשֶׁר עֲלֵיכֶם עוֹמֵד הָעוֹלָם וְאַתֶּם בְּבַחֲיִנַת "הַשּׁוֹמְרִים" הַאֲמִתִּיִּים. (ירושלמי מסכת חגיגה דף ו ע"ב, וזהר הקדוש פרשת וצא דף קנ"א ע"ב).

כידוע המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והפוליטיות רח"ל. ואמרו חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שקללתו מרובה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "כְּכַבְּשָׁה אַחַת שְׁעוֹמֶדֶת בֵּין שְׁבָעִים זֵאֲבִים (שבעים אמות^ח). (וכמדמה שֶׁכָּבֵר הַגִּעְנוּ

ח. ואין לנו עצה אלא לימוד התורה הקדושה, ובא וראה מה שכתב בעל הטורים בפרשת בהעלותך (פרק י"א פסוק ט"ז) **אִסְפַּה לִּי שְׁבָעִים אִישׁ** – כנגד ע' נפש שירדו למצרים וכנגד ע' אומות וכנגד ע' שמות שיש לו להקב"ה ואלו הן: א-ל אלקים ה' אחד אדון אדיר אהיה אמיץ אמת ארך אפים אחרון שאינו מוסר מלכותו לאחר אמונה אשכול הכופר ברוך

למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות התרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק

(תהילים פרק קמ), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי מסכת יבמות דף עח ע"א)

אך יש לנו עצה אחת יעוצה ט "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוהר הקדוש

בורא גדול גאה גואל גבור דגול היודע ועד זוכר חי חסיד חנון חוקר חסין חכם טוב טהור עינים ישר יושב סתר כבוד המסתתר נורא נשגב נצח נוצר חסד נושא עון נושא פשע נושא חטא נוקם נוטר סלה יושב קדם סלה סלח עליון עופר עזוז פודה צור צבי צבאות קדוש קנא קרוב רחום רם ראשון שלא קבל מלכותו מאחר רב חסד שומר שופט שלטון שר שוכן עד תמים תקיף. וע' שמות של ישראל ואלו ה' אשת נעורים אלי הצדק אלופים אחים אהובים אום אם אישים אפרים אדירים אצילים אגוז איומה אגודה בנים בני אל חי בכור בהירים בתי ברה בעולה גוי גדול גן נעול גל נעול גפן העמוסים ונשואים זרע קדש חכמים טובים יחידים יקירים ישראל ישורון יעקב יוסף יהודים ילדי ידידים כלה כנה כרם כהנים משרתים מלכים מעין חתום נחלה נדיבים נאוה נער נטע סגולה עליונים ענוים עדה עברים עבדים עמים פדוים פרוים צאן צדיקים קדושים קנוים רבים רכים שבטי יה תמימים ע"כ. וע' שמות לירושלם. אספה. תגין על ה' דאספה, לומר לך שיהיו בקיאים וזהירין בה' חומשי תורה. עמך. בגימטריא יהו דומין:

ט. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדיק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א' דף כ"ח). - אינו דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי "מינה, ואשתארת ב' בישה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. (תיק"ז תי' ל').

וכתב בספר הבירית (חלק ב' מאמר יב פרק ה'), וזה לשונו: ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: זכאין כל אינון דמשפתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עולמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תדעי דרזי דאפרסמונא דכניא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתפלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא בד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ספרים אחרים: בה), הכי יתבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא.

בשמיחה^{יא}, אֲשֶׁר בָּכחוּ לַעֲצֹר כָּל פְּרָעָנוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת,

ואמר הַבָּעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע, (ספר מאירות עינים פֶּרֶשֶׁת רָאָה), וזה לשונו: עַל אַחַת כְּמוֹת וְכְמוֹת שֵׁשׁ לָנוּ לְרֹדֶף בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ וּבְכָל מָאֵד אַחֵר חֻכְמַת הָאֱמוּנָה הוּא חֻכְמַת דֶּרֶךְ הַקְּבִלָּה שֶׁהוּא דֶּרֶךְ הָאֱמֶת.

י. ויתבאר על פי הסיפור הידוע דפּעם באו לפני הבית דין של מעלה רב תלמיד חכם אחד ביחד עם איש כפרי פשוט מאוד. ושאלו לרב מה היה מעשהו בעולם הזה, והשיב שהיה עוסק בתורה, ודנוהו לגיהנם, כיון שתורתו לא היתה לשמה. אחר כך שאלו את הכפרי הפשוט, מה היה מעשיך בעולם הזה, האם למדת? והשיב שלא למד כי היה עם הארץ, ורק זאת היתה לו, שקיים בביתו שבכפר, מצות הכנסת אורחים בשלימות בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאודו, ואז דנו אותו שיכנס לגן עדן העליון ושם תהא מנוחתו. והטעם בזה, כי גבי מצות הכנסת אורחים אין מדקדקים עלי' בבית דין של מעלה אם היתה לשמה כל כך, דהלא סוף כל סוף החיה נפשות עניים ונתן להם לחם לאכול ומקום ללון בו לינת לילה, ונמצא דבין כך ובין כך עביד מצוה דיליה, על כן הניחוהו ליכנס לגן עדן. וידוע מהרה"ק מהרי"ד מבעלז ז"ע שהיה כפרי אחד שהיה בא אליו להסתופך בצלו מפעם לפעם, ובכל עת שהיה בחדרו של הרה"ק מהרי"ד היה מזכיר את עצמו שרוצה לעקור דירתו אל תוך העיר כי קשה עליו מאוד לדור בכפר, והרב הקדוש מהרי"ד לא הניח לו לעקור דירתו מהכפר, באמרו שבשמים חשוב הרבה יותר מצות הכנסת אורחים שאתה מקיים בכפר (על ידי שאנשים שנוסעים על הדרכים משחרים לפתחך ומתאכסנים אצלך) ממה שהיית פועל על יד דירתך בעיר.

ומכאן מודעה רבה לאורייתא: שלא יפסיד עולמו (אמנם אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, וגם על תורה שלא לשמה יש שכר אם רק לומדה על מנת להגיע ללשמה, שנחשב לכל הפחות כהכשר מצוה), שישים מגמתו וכוונתו ללמוד תורת הח"ן, "הזוהר הקדוש", ובזה לא די שיזכה לגן עדן העליון אלא הרשב"י בעצמו ימליץ זכות עליו. (כדאיתא בספר "נשמת הזוהר").

יא. עיין זוהר (חלק א פרשת ויצא דף קנא): דהא כל זמנא דאורייתא אשתכח בה היא קיימא, בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא, אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא, אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא, ועל דא כל זמנא דחכימא יחדון בה באורייתא, [ביאור: כָּל זְמַן שֶׁהַחֲכָמִים אוֹחֲזִים בְּתוֹרָה וְלוֹמְדִים אוֹתָהּ בְּשִׂמְחָה] לא יכיל סמא"ל בהו, דהא כתיב הקול קול יעקב והידים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק, ואתער רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא. אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב (תהלים קכו א) אם יהו"ה לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלן אינון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עלייהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, [ביאור: שְׁיִרְשָׁלַיִם עִיר הַקּוֹדֶשׁ (וְכָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל) מִתְקַיֶּמֶת וְנִשְׁמָרֶת רַק עַל יְדֵי לִוְמָדֵי הַתּוֹרָה לְשִׂמְחָה וּבְשִׂמְחָה כִּי הֵם הַשּׁוֹמְרִים הָאֱמֶתִיִּים וְלֹא כָחִי וְעוֹצֵם יְדִי] הֵינִי דְכָתִיב אִם יְהו"ה לא יִשְׁמֹר עִיר וְגו':

וכידוע תקנת הרמח"ל זי"ע ללמוד הזוהר הקדוש ברציפות – שמציל מן הפרענות – ומביא הגאולה (עין ספר אור הזוהר פרק ה', וכן הובא בספר "תורתו מן לנו").

להוי ידוע שכל המסיימים את ספר הזוהר הקדוש בבחינת "כְּנִישָׁתָא חַדָּא" (זוהר הקדוש) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים (שיר השירים פרק ד' ד), "אלף המגן" אלוף של עולם מן ומושיע, "תלוי עליו" – עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה בב"א. (מצא חן במדבר).

ולפי זה מתבאר היטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין". – על כן פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הפוללים, להרשות לכם להקדיש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללמוד הזוהר הקדוש בשמחה, ובודאי יסכימו עמכם, כמו שכתב נודע המציאות בהרבה ישיבות ופוללים שכן עשו. וכידוע דכל דבר שבקדשה כדי שיצליח, צריך קודם אתערותא דלתתא (עין זוהר הקדוש פרשת לך לך דף ע"ז). וכל המעלות האדירות שנגאמרו במעלת הלימוד והקריאה בזוהר הקדוש הם גם במי שאינו מבין כלל את אשר הוא קורא – כמשל ההולך אל הרופא, אינו צריך להבין ברפואה כדי להתרפא², כן הלימוד בזוהר הקדוש הגם שאינו מבין, עצם הלימוד כוחו גדול ועצום "ובונה בשמים עליותיו", ועל ידי כן נגאל במהרה בקרוב, כי עת צרה היא לעקב וממנה יושע – יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבועים נפש, ושבועים גימטריה "סוד" – דעל ידי לימוד התורה – שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זוהר הקדוש – שפנגד "סוד", ובזה נקרא אב של שבועים נפש, נצל משבועים אמות העולם – ועוד כידוע יעקב במלוי אותיות כזה: יו"ד עין קו"ף וי"ו ב"ת³, גימטריה 770 – שהשנה תש"ע – וממנה – מכח סגלת

יב. ובזוהר הקדוש פרשת בהעלותך כתב: (חלק ג דף קמח): רבי יהודה פתח, (תהלים יט ו) והוא כחתן יוצא מחופתו וגו', זכא חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהון, ויהב להון אורייא דקשוט, אילנא דחיי, דביה אחיד (ס"א ירית) בר נש חיינ להאי עלמא וחיינ לעלמא דאתי, דכל מאן דאשתדל באורייא, ואחיד בה, אית ליה חיינ (ס"א אחיד בחיין), וכל מאן דשביק מלי דאורייא, ואתפרש מאורייא, כאלו מתפרש מחיין, בגין דהיא חיינ, וכל מלוי חיינ [ובאר המותק מדבש: וכל דבריה בפרטות הם חיים, וגם "וכל מלוי" היינו המילות לבדם בקריאה בגימטריה, למה זה דומה לחולי השוטה רפואה ומועיל לו אף על פי שלא יודע חכמת הרפואה], הדין הוא דכתיב (משלי ד כב) כי חיים הם וגו', וכתב (שם ג ח) רפאות תהי לשרך וגו'.

ג. וזה לשון זוהר פרשת וירא (דף קט ע"א). [ההצרות על פי מפרשי זוהר והקדמות ספרי ים החקמה' מהגאון המקבל הגרי"מ מורגנשטרן שליט"א עם קצת תוספת].

רבי שמעון פתח ואמר, "וזכרתי את בריתי יעקוב", מלא בוא"ו אמאי, אלא בתרין סטרין איהו רזא דחכמתא, חדא דאיהו רזא דרגא דחכמתא, אתר דשרי בה יעקב, אבל האי קרא על גלותא דישׂראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון בית יעקב יתפקדון ברזא דוא", ואיהו באַלף שתיטאה. ופקידה ברזא דוא", שית רגעי ופלג עדן, ובזמנא דשתינ שנין לעבנדא דדשא באַלף שתיטאה, יקים אלה שמאי פקידו לברתה דיעקב.

[הזהר מדבר על תהליך של גאלה בעתה שנמשך מאה שנה, כאשר ששים השנים הראשונות נקראות עבנדא דדשא שהיא דלת המסתובבת על צירה בסוד משיח בן יוסף שפותח את השפע וסוגר. לפי הקדמות ספרי ים החכמה, התחילו מאה השנים בשנת ת"ש שאז התחילו מאה שנים חדשות מברית העולם, ופרצה השואה שבה סימו את ברור הניצוצות מכל המקומות בהם עם ישׂראל חנה ברב שנות גלותם, כפי שרואים שברב המקומות כמעט לא נשארו יהודים. וכן יהדות המזרח יצאה מהארצות בהם חנו היהודים ברב שנות גלותם. כל זה שכן לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו לסים את הברורים בכל המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישׂראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים בביכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישׂראל שישובו לארצם בקרוב. כל זה שכן לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הכלים הגשמיים לקבל את אורות הגאלה. והכנה לגאלה אינה אתחלתא דגאלה כפי שטעו אחרים, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך.]

[אין כאן בונה להכנס לענן זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיית את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו.] ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדוגון כלהון עממיא על ברתיא דיעקב לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע".

[כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי ים החכמה' התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה בקרב ישׂראל, ורבי לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. כמו כן מצין הזהר שסמוך לגמר השבעים ושלש יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארה"ב יוצאת נגד ירושלים היל"ת.]

בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתכנשון לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא. בר אנון מלכין דלא ימטון לתמן, ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין, ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתכנשון עמה כמה עמין וכמה חילין מכל סיפי עלמא, וכל בני ישׂראל יתכנשון בכל אנון אתרי. עד דאשתלימו אנון שנין למאה, כדן וא"ו יתחבר בה"א, וכדן "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה ליהוה וגו'". ובני ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערא עליהון עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים, דכתיב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה וגו'", וכתיב "יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהוה ועל

לימוד הסוד הנשע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") - זכרו! בְּיָדְנוּ הַדְּבָר! - "הלאו
אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים
בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלי" והצעיר לגוי עצום, אני ה' בעתה אחישנה" (ושעיה
פרק ס כב) בב"א.

משיחו, וכתוב "יושב בשמים שחק יהוה" ילעג למו". לבתר וא"ו זעירא יתער, לאתחברא
ולחדשא נשמתין דהוה עתיקין, בגין לחדתא עלמא, כמה דכתיב "ישמח יהוה במעשיו",
וכתיב "יהי כבוד יהוה לעולם", לאתחברא בדקא יאות. "ישמח יהוה במעשיו", לנחתא
לון לעלמא, ולממיה בלהון ברין חדתין, לחברא עלמין בלהו כחד.

[כאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלוש תתחיל
המלחמה בפועל על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבני אלגביש, ותתחיל
תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים
ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוץ גליות השלם]. (מספר סוד החשמ"ל)

יד. והבאור הוא, על פי דברי הספר תורתו מגן לנו, שעל ידי שבבית המדרש אחד
ילמדו ויעשו אלף סיומי זוהר, תכף יהיה הגאולה שלימה, ועל ידי כך נזכה ל"אני ה'
אחישנה" - בבא העת המגיעה לעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו
הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם בלנו נתחיל ללמד ולגרס בזהר, ונעשה אלף סיומי
זוהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי
להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה
לאלי והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאכלנו איך יכול להיות שהקטן, אפילו
ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלי, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמדו
ויעשו אלף סיומי זוהר, נזכה בעזרת השם להגאולה שלימה תכף ומיד ממש..

וראה בחדושי אגדות - מסכת בבא בתרא (עמוד קכ"ז): אני ה' בעתה אחישנה. נראה
מפני דאיכסף רב עילש לכך הביא לו מקרא זה ואמר, אני ה' בעתה אחישנה, כתיב בעתה,
משמע שיש עת מיוחד, וכתוב אחישנה, דמשמע שהקב"ה מביא הגאולה שלא בעת, וכמו
שהקשו בפרק חלק (סנהדרין צ"ח א') כתיב בעתה, וכתוב אחישנה, אלא דצריך שיהיו שניהם
זמן מיוחד ואז השם יתברך מביא הגאולה, ור"ל כי אף על גב שאני אמרתי לך הדין, ומפני
בא מכל מקום השם יתברך שהקרה אותי לפניך שתקבל דין זה, כי אלו לא באתי לכאן
עתה לא שמעת, ודבר זה מורה על מעלה שיש לך, שהשם יתברך רוצה שתקבל התורה,
ומה לי אם השם יתברך נתן לך השכל, או שעל ידי היה זה, אין חלוק. ופירוש זה קרוב
לפי רש"י ז"ל והוא נכון. ואפילו על דרך פירוש ר"ח דפירוש, כי מפני דאיכסף אמר עליו
כי זה אין ביוש, כי עדיין לא הגיע לארבעים שנה, שתהיה כאחד הגדולים, אבל כשתגיע
לארבעים שנה אז, היית יודע דין זה, ולפי זה נראה גם כן לפרש, כי אמר שאין חדוש אם
לא ידעת דבר זה, כי אף על גב שיש בך חכמה לדעת ולהבין, מכל מקום לפעמים השם
יתברך מונע מן האדם דבר עד שיגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה, ולכן כתיב, אני ה'
בעתה אחישנה. וכך הדבר הזה, מצד החכמה היה אפשר לך לדעת כי השם יתברך מונע
לפעמים דבר מן האדם, עד שמגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה שיהיה נגלה לאדם, ועתה

ובזה יְכוּלִין לְהִבִּין לְפָנֶי הַחֶפֶץ חַיִּים זִיע"א בִּישִׁיבְתוֹ בְּרָאדִין צוֹה לְכָל הַבְּחוּרִים
לְגַמֹּר כָּל שָׁבַת אֶת הַזֶּהָר שֶׁל כָּל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעָה^{טו}, הַגַּם שְׁלֹקָהּ הַרְבֵּה שְׁעוֹת, וְרַבִּי

הַזֶּמֶן אֲשֶׁר גָּזַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת נִגְלָה לָךְ, וְאִין זֶה חֲסֵרוֹן כֻּלָּל נִחְשָׁב רַק שְׁאִין הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ רֹצֵה לְפַעֲמִים לְגַלּוֹת לְאָדָם דְּבַר אֶחָד, עַד שְׁמַעִי הַזֶּמֶן לְדַבֵּר זֶה, עֲכָלָה"ק.
וְכֵן הוּא בַּעֲנִין לִימּוּד הַזֶּהָר הַקְדוּשׁ וְגוֹדֵל עֲנִיִּינוּ שֶׁל לִימּוּד הַזֶּהָר בְּשַׁעָה אַחַת שְׁגִילוֹ
לְנוּ רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל, הַכֶּסֶּא מֶלֶךְ, הֵבֵן אִישׁ חֵי, וְרַבִּי מֵרַדְכִי שְׂרַעְבִי זִיע"א, וּבִפְרֵט עִם חֲדוּשׁוֹ
שֶׁל הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁאִמְרוּ שְׁשַׁעָה אַחַת זֶהָר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת שׁוֹה לַחֲשֹׁבֹן שֶׁל מַלְיוֹן שָׁנָה
תּוֹרָה. זֹאת אוֹמֶרֶת חֲשֹׁבֹן שֶׁל מֵאָה אֶלֶף אַבְרָכִים שְׁלוּמִדִּים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם אֶחָד שְׁעוֹת
תּוֹרַת הַנִּגְלָה, וְאִנְחֵנוּ לּוּמִדִּים שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת זֶהָר הַקְדוּשׁ מִקְבָּלִים אֶת הַשֹּׁכֵר הַזֶּה (רָאָה
אוֹר הַזֶּהָר). מִי יִכּוֹל לְתַאֵר אֶת הַזְכוּת הַגְּדוֹל הַזֶּה שְׁזוֹכָה בְּשַׁעָה אַחַת לַעֲרֹךְ גְּבוּהָ כֹּה, מִלְיוֹן
שָׁנָה תּוֹרָה.

טו. בַּסֵּפֶר הַמֵּאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סִפֵּר עַל הַחֶפֶץ חַיִּים זִיע"ל כְּדִלְהֵלֶן: כִּשְׁהִיָּה צָרִיךְ הֶרֶב ר' שְׁלוֹם
תַּלְמִידוֹ לְהִתְיַצֵּב לְצוֹ – גִּיּוֹס הַצָּבָא – בַּעֲדֵי בְרִיסק הַתַּעֲוִוֶּר הַחֶפֶץ חַיִּים – כִּשְׁאֵךְ
נִוְדַע לוֹ הַדְּבַר – וְהִבִּיעַ אֶת רְצוֹנוֹ הַזֶּה לְנִסּוּעַ לְבְרִיסק בְּכַדִּי לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה הַשְׁתַּדְלוֹת שֶׁר'
שְׁלוֹם לֹא יִילַכְד חֲלִילָה בְּפֶךְ וְכו' וְרַק הוֹדוֹת לְהַפְצְרוֹתֵיהֶם שֶׁל מְקוֹרְבָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ וְהַפְצַרְתּוֹ
שֶׁל ר' שְׁלוֹם בַּעֲצָמוֹ בְּנִמְקָם, שֶׁזֶה עָלוֹל חֲלִילָה לְהִזִּיק לְבְרִיאוֹתוֹ וְכו', נִעֲתַר לְהִשְׁאֵר עַל
מְקוֹמוֹ, וְלִהְיוֹת בְּכַתִּיבַת מִכְתָּב הַמַּלְצָה לְכַבּוֹד הַגֵּאב"ד דְּבְרִיסק רַבִּי חַיִּים סָאֵלְאוֹוִיטְשִׁיק
זִיע"ל. שְׁיוֹאֵל לְהִשְׁתַּדֵּל עֲבוּר ר' שְׁלוֹם. [וְכֵן הִיָּה שְׂרַשֵּׁם תִּיכַף בְּמַעֲמַד ר' שְׁלוֹם עַל דָּף
הַמִּשְׁנָה בְּרוּרָה בִּזָּה"ל: לְכַתּוֹב מִכְתָּב לְהַגֵּאב"ד דְּבְרִיסק]. כִּשְׁבָא ר' שְׁלוֹם לְבְרִיסק מִצָּא אֶת
הַגֵּאון ר' חַיִּים יוֹשֵׁב בְּשַׁבַּת תַּחֲכֻמוֹנִי עוֹסֵק בְּצִרְכֵי צָבוּר בְּמַסַּבַּת רַבִּנִּים גְּדוֹלֵי תּוֹרָה מְכַל
הַגְּלִילוֹת דְּסִבִּיב, וְכִשְׁהוֹדִיעוֹ לר' חַיִּים שִׁישׁ עֲבוּרוֹ מִכְתָּב מִהַחֶפֶץ חַיִּים, קָם תִּיכַף וּמִיד
מִמְקוֹמוֹ וְהִפְסִיק לְזֶמֶן מָה אֶת הָאִסִּיפָה, וְהִתְחִיל לְקַרְאוֹ אֶת הַמִּכְתָּב, וּבְגִמְרוֹ לְקַרְאוֹ הַגְּבִיָּה
רַבִּי חַיִּים אֶת יָדוֹ לְמַעֲלָה, וְאָמַר הַנִּי מוֹכֵן וּמוֹזֶמֶן לְקִיָּים מִצּוֹת "כֹּהֵן גְּדוֹל" רַבִּי יִשְׂרָאֵל
מֵאִיר הַכֶּהֶן.

וּבַעֲדֵם הַדְּבָרִים רוּטְטִים עַל שְׁפִתָיו מֵהֵר רַבִּי חַיִּים וַיֵּצֵא חֲחוּצָה אֶל מְקוֹמוֹת
הַמַּעֲשֵׂה וְהַשְׁתַּדְלוֹת, וַיִּשְׁתַּדֵּל בְּשֹׁאֵר הַשְׁתַּדֵּל לְטוֹבָתוֹ וְלַהֲצִלָתוֹ שֶׁל ר' שְׁלוֹם בְּזֶמֶן קָצֵר
מֵאֵד נִסְתִּיִּים הַדְּבַר בְּכִי טוֹב.

וְהֶרֶב רַבִּי חַיִּים שָׁב אֶל בֵּיתוֹ, וַיִּפֶּן אֶל ר' שְׁלוֹם בְּדְבָרִים אֵל, שָׁמַע נָא, מִבֵּין שׁוּרוֹת,
הַמִּכְתָּב שְׁקִבְלָתִי מִהַחֶפֶץ חַיִּים, נִיכְרַת הָאֱהָבָה וְהַחִיבָה שֶׁהוּא הוֹגֵה אֵלַיךְ, וְלִכֵּן אוֹדִיעַ לָךְ
אֶגֶב אוֹרְחָא, אֶת טִיבוֹ וְעִרְכוֹ שֶׁל הַחֶפֶץ חַיִּים כִּפִּי שְׁאִנִּי רֹאֵה אוֹתוֹ בְּמַדְרִיגָתוֹ הָעִילָאִית,
אִין לָךְ תּוֹאֵר אַחֵר שִׁיתָאִים לוֹ לְפִי מַדְרִיגָתוֹ כִּי אִם הַתּוֹאֵר שֶׁל "גּוֹזֵר וּמַצוֹה" הֵיִינוּ שִׁישׁ
לוֹ שְׁלִיטָה וְכֹחַ לְגַזֹּר אוֹמֵר וּלְצוּוֹת גַּם לְמַלְאָכִים עִכ"ד.

וְכִשְׁשִׁמְעָתִי אֶת הָעִרְכָתוֹ שֶׁל רַבִּי חַיִּים עַל הַחֶפֶץ חַיִּים נִשְׁתַּמְּמָתִי מֵאֵד עַל רוּחַ קוֹדֶשׁוֹ
שֶׁל רַבִּי חַיִּים שְׁכִיוֹן אֶת הָאֱמֶת, כִּי אֲנִי בַּעֲצָמִי הֵיִיתִי רָגִיל לְהִתְחַבֵּא אֶל כָּל הַמְקוֹמוֹת
וְהַפִּינוּת שֶׁהַחֶפֶץ חַיִּים הִיָּה אוֹהֵב לְהִתְבַּדֵּד וּלְעֻקּוֹב אַחֲרֵי הַנְּהֻגוֹתִי, וְאִיסְתִּייעָא לִי פַעַם
מִלִּתָא כִּשְׁהֵיִיתִי מִתְחַבֵּא עַל הָעֲלִיָּה בַּה הַתְּבוּדָה הַחֶפֶץ חַיִּים, הַקְּשַׁבְתִּי שְׁבַשְׁעַת עֶסְקוֹ

חיים ויטאל, הפסא מלך, הָבֵן איש חי, וְרַבִּי מִרְדְּכִי שְׁרַעְבִּי זיע"א, ובפרט עם חדושו של האַרְחוּת צדיקים, שְׁאֲמָרוּ שֶׁשְׁעָה אַחַת זֶהר הַקְדוּשׁ בְּשֶׁבֶת שׁוֹה לַחֲשׁוֹן שֶׁל מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה. זֹאת אוֹמֶרֶת חֲשׁוֹן שֶׁל מֵאָה אֶלֶף אַבְרָכִים שְׁלוּמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם אֶחָד – אַתֶּם שׁוֹמְעִים? כֵּן! מֵאָה אֶלֶף אֲנָשִׁים לוֹמְדִים בְּיוֹם אֶחָד כָּל אֶחָד 10 שְׁעוֹת, יוֹצֵא הַחֲשׁוֹן שֶׁל מְלִיּוֹן שְׁעוֹת תּוֹרַת הַנִּגְלָה, וְאֵנַחְנוּ לוֹמְדִים שְׁעָה אַחַת בְּשֶׁבֶת זֶהר הַקְדוּשׁ, מְקַבְּלִים אֶת הַשָּׂכָר הַזֶּה – וְעוֹד יוֹתֵר, שְׁמִקְבָּלִים שָׂכָר עַל תּוֹרָה לְשִׁמָּה, כִּי תּוֹרַת הַסּוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמָּה (רֹאה אוֹר הַזֶּהר).

בֹּא וְרֹאה כִּמָּה גָדוֹל כֹּחַ הַשְׁמָחָה, שְׁאֵלִישֶׁע הַנְּבִיא כֹאשֶׁר רָצָה שֶׁתִּשְׁרָה עָלָיו רוּחַ הַקְדוּשׁ, בִּקֵּשׁ שֶׁיִּנְגְּנוּ לִפְנֵי, שְׁנֵאָמַר (מְלָכִים ב פֶּרֶק ג טו) וְעַתָּה קָחוּ לִי מִנְּגִן וְהִיָּה כִנְגֵן הַמִּנְגֵּן וְתִהְיֶה עָלָיו יָד ה' . וְכָתוּב בְּזֹהֶר הַקְדוּשׁ שֶׁכָּכֵל שֶׁהַלְמוּד יוֹתֵר עֲמֹק וּפְנִימִי, כִּךְ בּוֹנֶה שְׁמִים עָלְיוֹנִים, וּמַגִּיעַ לְעוֹלָמוֹת הָעָלְיוֹנִים. עַתָּה מִבִּינִים, אֵיךְ שֶׁהַזֶּהר הַקְדוּשׁ שְׁהוּא לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, עִם הַשְׁמָחָה, שְׁגָם הִיא מַחֲלָק הַפְּנִימִי שֶׁל הַנְּשִׁמָּה, וּבְשֶׁבֶת קִדְשׁ שְׁהוּא עוֹלָם הַנְּשִׁמּוֹת – מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא, עָרְכָם גְּבוּהָ מֵאֵד לְעָרֶךְ מִלְּיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה.

בּוֹאוּ וְרֹאוּ כֹחוֹ הָעֲצוּמִים שֶׁל לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּשֶׁבֶת קִדְשׁ!

מֶרֶן הָבֵן אִישׁ חִי (פֶּרֶשׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה) כּוֹתֵב וְז"ל: כְּתִבּוּ הַמְּקַבְּלִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה דְּגָדוֹל הַפֶּעַל הַנִּעְשָׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שֶׁבֶת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנִּעְשָׂה בְּעֶסֶק

בתורה בנגלה ובנסתר שהוא מבטא פתגמין קדישין. גוזר ומצוה בשמות למלאכי עליון ומפקדם לעשות כה וכה. וימצאני נחבא אל הכלים, ויבששני בתחנונים רבים שלא אגלה לרבים אף שמץ דבר שראיתי ושמעתי.

כשמת ר' נחום'קע הוראדנער זצ"ל צווה קודם פטירתו וגם יעץ לבני עירו שימנו את החפץ חיים בתור אב"ד דגרוזדנא. ודרכו של ר' נחום'קע הייתה שהיה מחלק את היום לג' חלקים. ארבע שעות לצרכי חסד. ארבע שעות בלימוד קבלה. ושמונה שעות בלימוד גפ"ת. ובשעת עסקו בקבלה בלילה היה סוגר את עצמו בביהמ"ד שעין זר לא ישורנו. פעם התחבא החפץ חיים בין כותלי התנור בכדי להתחקות על שרשי עבודתו של ר' נחום'קע, אבל קרה דבר מה שהדהים את החפץ חיים. ר' נחום'קע בעמדו על הבימה אחוז העיין בסתרי תורה. ופתאום נעשה מוקף עמוד אור כל כך גדול עד שהחפץ חיים כמעט התעלף מהפחד. והוכרח להשתמט בלאט לאט ולצאת החוצה.

בתקופה ידועה של חייו היה עוסק בתורה משעה שבע בבוקר, עד שבא השמש לא פסק פומיה מגירסא. בבוקר היה לוגם מעט מרק שסינן לעצמו, ובערב היה טועם מעט האוכל שנשאר מן המרק, ובזה היה מחיה את נפשו. לתפלת מנחה היה הולך למקום ידוע ומסויים בשדה, והיה מוריד שם דמעות ובוכה.

התורה של ימי החל, עכ"ל. זאת אומרת, שעה אחת של שבת, שיה אלה שעות ביום חל, וכבר למדנו הפסא מלך דשעה אחת של למוד זהר הקדוש ביום חל, יותר משנה שלמה של למוד פשט.

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון".

הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם.

על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאלה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה".

וצריך באור, מה כונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן, נזכה להיות לאלף, והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה אין יכול להיות **ועמך כלם צדיקים** וכי, הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתנו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים:

בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתנה".

ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכל ה"היה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה "אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (פי זה גדר פעל חישי) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי ה"ן איש חי והפסא מלך זי"ע, בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלה שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם בלנו נתחיל ללמד ולגרס בזהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כך נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום

אֲנִי ה' בַּעֲתָה אֲחִישָׁנָה", וְשָׁאַלְנוּ אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהַקָּטָן, אֶפְלוּ יֵלֵד קָטָן, פְּשׁוּטוּ בְּמִשְׁמָעוֹ, יִהְיֶה לְאֶלֶף, וְהַצֵּעִיר לְגוֹי עֲצוּם? אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ, שֶׁעַל יְדֵי שִׁילּוּד שְׁעָה אַחַת בְּזֹהֶר הַקָּדוֹשׁ בְּשִׁבְתָּ קֹדֶשׁ, שֶׁנִּחְשָׁב כְּפוֹל אֶלֶף.

וְעוֹד יֵשׁ לְפָרֵשׁ: דֶּהֱקָטָן פִּירוּשׁ אֶפִּילוּ מִי שֶׁהִיָּה קָטָן כָּל יָמָיו כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ בַּתְּחִלַת הַדְרָשָׁה, שֶׁבְּשָׂמִים מִחֲשִׁיבִים גִּיל הָאָדָם לְפִי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, וְיֵשׁ מִי שֶׁנִּשְׁאָר קָטָן גַּם כְּשֶׁהוּא בֶן שְׁמוֹנִים שָׁנָה, גַּם הוּא יִהְיֶה לְאֶלֶף שֶׁיִּזְכֶּה לַתִּקְוָה כָּל יָמָיו, לְהַעֲלוֹתָם לְקִדּוּשָׁה עַל יְדֵי לִימוּד הַזֹּהֶר הַקָּדוֹשׁ, (וְעַן בְּהַעֲרָה ב' דְּבָרֵי הַבֵּן אִישׁ חֵי עַל הַפְּסוּק "יִרְאֵת ה' תוֹסִיף יָמִים").

וְכֵן שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁעַל יְדֵי לִימוּד הַזֹּהֶר הַקָּדוֹשׁ מִתְקַן כָּל ה"שִׁית אֲלֶפֶי שְׁנִי", אֶפְשָׁר בְּקָל עַל יְדֵי חֲבוּרָה קִדּוּשָׁה לַעֲשׂוֹת בּוֹ, וְכָל בֵּית מִדְרָשׁ יְכוּלִים לְלַמּוֹד בְּזִמְנָה קָצֵר זֹהֶר הַקָּדוֹשׁ שֶׁבִּיחַד עוֹלָה לָהֶם לְזִמְנָה שֶׁשׁ שָׁעוֹת, לְדַגְמָא: כְּאֶשֶׁר יֵשׁ 36 אֲנָשִׁים שְׁלּוּמִדִּים בִּיחַד בְּשִׁבְתָּ רַק 10 דְּקוֹת זֹהֶר הַקָּדוֹשׁ, עִם יִשְׂרָאֵל קִיבֵל שֶׁשׁ שָׁעוֹת לִימוּד זֹהֶר הַקָּדוֹשׁ בְּשִׁבְתָּ, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שִׁשִּׁת אֲלֶפֶים שָׁנָה שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וּמִתְקַנִּים כָּל הַבְּרִיאָה וּמַחֲשִׁימִים הַגְּאוּלָּה. וְכָל אֶחָד מֵהֶם מְקַבֵּל הַשֶּׁכֶר כְּאִילוּ הוּא לְבַדּוֹ לְמַד כָּל הַשֵּׁשׁ שָׁעוֹת, (חֲפֶץ חַיִּים אֲהַבֵּת חֶסֶד), וּבִפְרֹט בַּחֲבוּרָה שִׁשִּׁת הַשָּׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה, וְאֶפְשָׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה דְּבָרֵי חו"ל שֶׁאֵין דּוֹר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ פָחוֹת מִשְׁלָשִׁים וְשֵׁשׁ צְדִיקִים, ^{טז} וְכֶנֶגֶד אֹרֶז הַגִּנוּז בַּתּוֹרָה שֶׁתִּתְּגַלֶּה לַעֲתִיד לְבוֹא הַשְּׁמוֹר לְצְדִיקִים שֶׁהֵאִיר שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ שָׁעוֹת רְצוּף בְּעָרֵב שִׁבְתָּ וּבְשִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ הַרְאֻשׁוֹנִים שֶׁל הַבְּרִיאָה.

מִשָּׁה רַבִּינוּ, אֲלֵיָּהוּ הַנְּבִיא וְהַרְשָׁבִי זִיע"א, מְגַלִּים לָנוּ שֶׁאֲנַחְנוּ בְּלִימוּד הַזֹּהֶר מִבְּיָאִים אֶת הַגְּאוּלָּה, וְרַק עַל יְדֵי זֶה יָבוֹא וְלֹא עַל יְדֵי דְבַר אַחֵר, כֵּךְ אֹמֵר הַרְשָׁבִי בְּדָא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא.

וְהַעֲמִיד לָנוּ הַשִּׁי"ת אֶת קִדּוּשׁ הַשֵּׁם רַבִּינוּ הַרְמָח"ל זִיע"א, אֲשֶׁר רַבִּינוּ הַגֵּר"א זִיע"א אָמַר: אֵלּוּ הֵייתִי חֵי בְיָמָיו הֵייתִי הוֹלֵךְ בְּרִגְלָא (מִוִּילָנָא לְאִיטָלְיָה - שָׁנָה בְּעָרֵךְ כְּמוֹ שְׁנִים) לְהַקְבִּיל פְּנֵי הַקָּדוֹשִׁים, וְעוֹד אָמַר אֲשֶׁר בְּמִסְלַת יִשְׂרָאֵל אֵין אֶפְלוּ אוֹת אַחַת יִתְרָה. וְהוּא הַצְדִּיק הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה (הַרְמָח"ל), אָמַר, שֶׁאֵין עֲצָה אַחֲרֵת אֶלָּא זֶה - לְמוֹד הַזֹּהֶר הַקָּדוֹשׁ - לְבַטֵּל הַגְּזֻרוֹת, וְלַהֲמַשִּׁיךְ הַיְשׁוּעוֹת, וְכֵן שֶׁכְּתוּב בְּזֹהֶר הַקָּדוֹשׁ: בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" זֶהוּ דוֹקָא וְלֹא רַק בַּתּוֹרָת סִגְלָה.

טז. וכתב בערוך לנר סוכה - (דף מה); וז"ל: ולענ"ד לק"מ דהא לא קאמר רק שלעולם אין פחות מל"ו דמסתכלי באספקלריא המאירה ולא פחות משנים דעיילי בלא בר אבל אפשר שהם יותר הרבה מל"ו ואפשר שהיו הרבה יותר מאלף.

ידוע כשהמשיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זוהר הקדוש : אתה עזרת לי לבוא. ואיזו בושא תהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא, אם לא עושה שום פעלה למענו. (ראה בספר מאורות הזוהר).

הבא לטהר מסייעין אותו (יומא ל"ח ע"ב) ואמרו חז"ל רחמנא לבא בעי, ובאר בספר "בדי ערבות" דהלב הוא האיבר הראשי והוא בסתר לכן נקרא החלק הכי פנימי, כמו כן הנשמה היא פנימית ורחמנא הקב"ה רוצה שנלמד תורת הזוהר הקדוש שהוא בבחינת הלב פנימיות התורה ולמודו כנגד בינה שהיא לבא כמובא בפתח אליהו זכור לטוב.

אם כך, אין הדבר תלוי אלא בנו, וכמה שיותר יהודים יצטרפו למפעל הקדוש, בלמוד והפצת הזוהר הקדוש, שבה מקימים באפן הכי טוב את צפית לישועה, בודאי תכף מן השמים ישלחו לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו ברחמים אמון!

מורי ורבותי! הרעיא מהימנא - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי זיע"א אומרים לנו, שכשנלמד זוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים. הבה נתבונן, בשמים כבר הסכימו לכך מזמן, רק מחכים עלינו שנקים. וכידוע שחבשים קדם אתערותא דלתתא כמבאר בזוהר הקדוש (פרשת לך לך דף ע"ז), הלא בודאי כאשר יראו בשמים שאנו לומדים זוהר הקדוש, זאת אומרת, שאנו מחכים באמת לביאת המשיח, תכף נגאל ברחמים.

אמר רבי שמעון באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אגן קיומי עלמין. באור: אני לא אומר לשמים שיאזינו, וגם לא לארץ שתשמע, כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ, כי העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון.

מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלמוד הזוהר הקדוש, כמבאר בזוהר הקדוש (ח"ג קכ"ד): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ועוד לא יצטרכו לנסיון, ויתקיים בהון "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר" (דברים ל"ב).

וכמו שאמרו בזוהר הקדוש (זוהר הקדוש ח"ב ד"מ ע"ב) על דורו: "זכו דדרא דא יקים עלמא עד דייטי מלכא משיחא". ובתקון ו' איתא: "וכמה בגי נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגגיה וקראת דרור בארץ וגו'".

אנו אומרים בכל יום בשמונה עשרה: "מודים אנחנו לך. שאתה הוא ה"א וכו', ועל נסִיך שְבָכַל יום עֲמָנו וכו', בְּכָל יום ויום עוֹשֶׂה עִמָּנוּ הַקֶּבֶ"ה נְסִים, גַּם בַּתְּפִלָּת "עַל הַנְּסִים" מוֹדִים אֲנוּ "וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עֲמַדְתָּ לָּהֶם בְּעַת צָרָתָם וכו', לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל".

נְסִים מִתְחַדָּשִׁים בְּכָל יום ויום, לְפַעֲמִים נִתְּגַלָּה לָנוּ קֶצֶת נְסִים. אֲךָ הַרְבֵּה נְסִים יִתְּגַלּוּ לָנוּ רַק אַחֲרֵי הַרְבֵּה שָׁנִים. וּכְמוֹ שֶׁבָּאָר הַחֲתָם סוֹפֵר עַל הַפְּסוּק (שְׁמוֹת פָּרָק לג כג) "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ", שֶׁרַק אַחֲרֵי הַמַּעֲשֶׂה מְבִינִים אֶת הַנִּהְגוּת יַד הַשֵּׁית.

נְסִים גְּלוּיִים בְּזִכּוֹת לִיְמוֹד הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ

אֲסַפֵּר מֵה שֶׁקָּרָה בְּיוֹם שְׁסִימָנוּ אֶת סֵפֶר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ לְפִי סֵדֵר הַדָּף הַיּוֹמִי, הַמְּדַפֵּס בִּי"ב כְּרָכִים לִי"ב כַּדְשֵׁי הַשָּׁנָה, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ נִפְסָקָה הַמַּלְחָמָה בַּעֲזָה, זֶה הָיָה בַּחֲדָשׁ טֵבֵת. וְחֲזָרוּ מִלִּיּוֹן אֲנָשִׁים לְבֵיתָם, אַחֲרֵי שֶׁהָיוּ בְּגָלוּת קִשָּׁה כָּבוֹר כְּמָה שְׁבוּעוֹת [וב"ה עַל הַנְּסִים הַגָּדוֹלִים שֶׁהָיָה שָׁם, בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י וְהַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ, כֵּן יַעֲזֹר ה' הַלָּאָה].

וּבְזִכּוֹת זֶה הַתְּקִימוּ דְּבָרֵי הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מַגְלוּתָא", דְּהֵינּוּ, שֶׁרַק בְּגִמְרָא כָּל הַסֵּפֶר בָּלוּ יָצְאוּ מִן הַגָּלוּת הַקִּטְנָה שֶׁעָבְרָה עֲלֵינוּ, וְכַעַת נֹכַח לְהִבִּין מִזֶּה, שֶׁאִם נְסִים בָּלְנוּ אֶת הַ"זֹּהָר הַמַּחֲלֵק" דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ ("דָּף הַיּוֹמִי"), בְּאַלְפֵי רַבְבוֹת סִיּוּמֵי הַזֹּהָר, בּוֹדָאִי נִזְכָּה לְהַבְטִיחַת הַרְשָׁב"י שֶׁהַפְּרָנִי "וּבִגִּין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֹּהָר יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי".

וּבְאוֹתָהּ תִּקְוָפָה אֲרַע עוֹד נֶס, אֲשֶׁר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הֲצִיל אֶת כָּל תּוֹשְׁבֵי בֵּית שְׁמַשׁ מִהַטִּילִים אֲרָכֵי הַטֹּחַן שֶׁהָיוּ מוֹכְנִים לְהַגִּיעַ לְבֵית שְׁמַשׁ ח"ו.

בַּעֲתוֹנִים דְּחוּן אִזּוּ [בְּעָרֵב שְׁבֵת קוֹדֶשׁ כְּרֶשֶׁת יִתְרוֹ תַּשַּׁס"ט לִפ"ק (בְּזִמְן קַבְלַת הַתּוֹרָה)] נִרְאָה, כִּי הַחֲמֵאס שָׂאָף לְהַפְגִּיז אֶת בֵּית שְׁמַשׁ בְּמִסְפָּר טִילִים יוֹתֵר גָּדוֹל מֵאֲשֶׁר שָׁלְחוּ לְאַשְׁדּוֹד אוֹ לְבָאָר שְׁבַע, כִּי רָצוּ לִפְגֹּעַ בַּפְּצוּצוֹת אֶטוֹם, שֶׁיִּדְּוַע שְׁבָבִית שְׁמַשׁ יֵשׁ הָרִים מְלֵאִים עִם פְּצוּצוֹת אֶטוֹם. וְהַגִּיעַ רַק טִיל אֶחָד כְּמָה קִילוֹמֶטֶר מִבֵּית שְׁמַשׁ, וְהַחֲזִיקוּ אֶת זֶה בְּסוֹד, כְּדִי שֶׁלֹּא יוֹדַע לָהֶם הַמָּקוֹם אִיפֹה הַמָּקוֹם שֶׁהַגִּיעַ וַיִּשְׁלְחוּ חֵס וְשָׁלוֹם יוֹתֵר טִילִים. וְהַכֵּל הָיָה בְּזִכּוֹת הַזֹּהָר הַיּוֹמִי שֶׁעָבְדוּ עַל זֶה יוֹמָם וְלַיְלָה בְּבֵית שְׁמַשׁ.

כְּשֶׁסִּפְרָתִי הַסִּפּוּר הָזֶה לַהֲגַה"צ הַרֵב נָחוּם רֶאזֶנְבֶּרֶג שְׁלִיט"א שָׁזָכָה לְבִנּוֹת וּלְתַקֵּן לַעֲרֵךְ 300 מִקְוֹאוֹת, אָמַר לִי שֶׁהַדְּבָרִים פְּשׁוּטִים וּבִימִי חָרְפוּ זָכָה וְשָׁמַע מִפִּי בַּעַל הַ"סֵּלֶם" זצ"ל בַּעֲצָמוֹ, וְכֵן סִפֵּר לוֹ: כְּשֶׁהִרְשַׁע הַגָּדוֹל ימ"ש רַח 6 מִלִּיּוֹן יְהוּדִים

באירופה, אמרתי לכלם: "אי אפשר לנצח רשע זה, ומלחמה זו לא תסתיים אלא אם כן יקומו יהודים וילמדו זהר הקדוש". לכן ישב בעל "השלם" ותרגם הזהר ללשון הקדש שיהיה מובן ליהודים פשוטים כפי השגתם. ואכן בסיום עבודתו, ביום שגמר התרגום על ספר הזהר, נחל היטלר ימ"ש תבוסה קשה במלחמה, וכך נצלו מעט היהודים ששרדו, ובנסים גלויים נצלה ארץ ישראל מצפוניו של אותו רשע ימ"ש. - בזכות הזהר הקדוש.

ואכן כך נכתב מפרש בזוהר הקדוש פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי - בזה הספר (זהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

עוד ספר לי אשר בשנת תשכ"ז, בעת מלחמת "ששת הימים", למד בישיבת וויזניץ בני ברק אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל. בימים דאז יצאו חמש מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, עירק, סוריה ולבנון, החליטו להלחם נגדנו, והסכנה היתה גדולה מאד, והפחד ממש נורא - שלשה ימים לפני תחלת המלחמה כבר היו סגורים כבישי הגליל מפני פחד האויב, שמא יתקפו סוריה ולבנון את הצפון. ולא הרשו לסע בדרכים. האדמו"ר מוויזניץ זי"ע בקש וקבל רשיון מיחד להגיע למירונו, ונסע במשריון צבאי מיחד, בדרכו לשם, ואמר:

בשאיגע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך. וכך עלה לציון הקדוש של רשב"י. כשנכנס לציון הקדוש לקח ספר הזהר פתח דף ראשון ואמר: כאן כתוב "ספר הזהר מהתנא האלוקי רשב"י", ופרש: דאס איז די לעכטיגע ספר "ספר הזהר" וואס לערנט אונז "מהתנא" געטליכקייט "האלוקי" פון וועס? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (זהר) שגמלמד אותנו (מהתנא) אלקות, ממי? מרשב"י]. אחר כך נגש לציון הקדוש, נשק ואמר: כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י. וכלנו יודעים על הנסים הגדולים שקרו במלחמה זו. (שהלומד בספר של הצדיק מתדבק בנשמת הצדיק, ועין בספר "מאורות הזהר").

מכאן רואים כמה גדול כח הלומד בזוהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י ע"ה ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמר: יכול אני לפטר את העולם כלו מן הדין. ואפילו בדורנו הפשוט.

בואו וראו מהנסים שהיו במלחמה ההיא: (תשכ"ז) שנתגלה אלי בהשגחה פרטית:

בתהלים (פרק קי"א) הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האמים: (ב) כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללויה, שואלים איך הגוים יהללו וישבחו את ה' על החסדים שעושה עם ישראל?

הביאור בזה: שרק הגוים יודעים כמה הם מתכננים צרות ושמידות לישראל ח"ו, ולא מצליחים, וזה היהודים לא יודעים, ורק הם יודעים את ניסי ה'.

והספור גדלהלן:

הייתי נוסע הרבה למיאמי בשביל רפואות.

יום אחד באמצע שאני לומד בבית המדרש "כל הארבער" במיאמי, בא יהודי שהמראה שלו היה מפהיד ביותר, הכרת פניו ענתה עליו שהוא נראה כמו אדם חולה.

אני רץ לפניו, ואומר לו שלום עליכם ברוך הבא, ומכבד אותו לשתות וללכל מזונות, ואני שואל אותו מאיפה יהודי בא?

הוא מראה לי תכף את שתי ידיו, איך שמציר עליהם שהם אסורות באזיקים, וחתום גם על ידיו את המלים "משפט מות", והוא בא מסיביר – רוסיה..

והוא מספר, מעשה שהיה כך היה:

עבדתי בצבא הרוסי, והייתי מפקד בצבא על אוניות המלחמה ברוסיה.

לפני מלחמת ששת הימים [בשנת תשכ"ז] שלחו אותי לסוריה להכין מלחמה גדולה נגד ארץ ישראל, ולפוצץ את כל האוניות של ארץ ישראל.

לפני המלחמה היה לי מפות מכל האוניות של ארץ ישראל וכל הנמל של סוריה.

לפני שהחלה המלחמה ותפקידי היה לשלח פצצות על אוניות של ארץ ישראל נפל עלי פחד וחשבתי לעצמי, אני יהודי, ואיך הולך אני לפוצץ את ארץ ישראל? [בטוח שברוסיה אף אחד לא ידע שהוא יהודי].

החלטתי תכף ונתתי פקודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה במקום האוניות של ארץ ישראל.

כשנגמר העבודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה ולא של ארץ ישראל, כאשר נודע הדבר, מיד תפסו ושמו אותי באזיקים והעמידו אותי למשפט.

במשפט שאלו אותי מה עשית? הרי מעלת בתפקידך ואתה ממש בוגד!

עניתי אני לא יודע, הייתי מוכן לפוצץ את כל האוניות של ישראל, ופשוט בא איזה מלאך (או מה שהוא כזה), והחליף לי את המפות!

כמוכן שתכף אסרו אותו והשליכוהו לבית הסוהר, ושלחו אותו לבית משפט ברוסיה – וגזרו דינו משפט מות בתליה רח"ל.

לפני שִׁלְקָחוּ אוֹתוֹ לְתִלְיָה, שָׂאֵלוּ אוֹתוֹ אִם רוֹצֶה לְהִגִּיד מֶה שֶׁהוּא? [כִּי יֵשׁ חֶק שְׁקוּדִים שֶׁהוֹרְגִים מִי שֶׁהוּא, יְכוּל לְבַקֵּשׁ מֶה שֶׁהוּא רוֹצֶה], הִיהוּדִי עָנָה אֲנִי רוֹצֶה וּמִבְקֵשׁ לְדַבֵּר עִם מְנַהִיג הַמְדִּינָה, דָּבָר דְּחוּף מְאֹד. וְנִחוּץ מְאֹד לְבִטְחוֹן הַמְדִּינָה.

כְּאִשֶּׁר הִבִּיאֻהוּ לִפְנֵי הַנָּשִׂיא אָמַר הִיהוּדִי, כָּל הַשָּׁנִים הֵייתִי הַיָּדִיד הַכִּי הַנֶּאֱמָן לַמְדִּינָה, וְעִשִּׂיתִי כָּל מַה שֶׁבִּיכוּלָתִי לְטוֹבַת הַמְדִּינָה. אֲךָ כָּאֵן קָרָה דְּבָר, שֶׁבִּכְלָל זֶה לֹא אֲנִי וְלֹא בְּאַשְׁמֹתִי. וְאִם יִהְיֶה זֶה בְּזִיוֹן גָּדוֹל לַמְדִּינָה, לְתַלּוּת אִישׁ נֶאֱמָן כְּמוֹנִי לַמְדִּינָה. וְיִהְיֶה זֶה אֲשֶׁמָּה גָּדוֹלָה וּבּוֹשָׁה לַמְדִּינָה לַעֲשׂוֹת דְּבָר כָּזֶה, וְהַבּוֹשָׁה הַזֹּאת לֹא תִמְחַק וְתִשָּׂאֵר לְדָרְאוֹן עוֹלָם!

מְנַהִיג הַמְדִּינָה שׂוֹאֵל אוֹתוֹ, אִם כֵּן מֶה אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁצָּרִיכִים לַעֲשׂוֹת לָךְ, הֲלֹא מֵגִיעַ לָךְ מִיתָה מִשְׁפָּט מוֹת?

עָנָה הִיהוּדִי, שֶׁיִּשְׁלַחוּ אוֹתוֹ לְסִיבִיר, וְשֵׁם יִשְׁמֹו אוֹתוֹ בְּאַמְצֵעַ הַיַּעַר וְהַחִיּוֹת יֹאכְלוּ אוֹתוֹ, אֲבָל הַמְדִּינָה לֹא תִשְׁפֹּךְ בְּיָדִים דָּם נָקִי וְלֹא תִקַּח עָלֶיהָ אֲשָׁמָה כְּזֹאת לַהֲרוֹג בֶּן אָדָם כָּל כֵּךְ נֶאֱמָן?

מְנַהִיג הַמְדִּינָה הִסְבִּיחַ, וְשָׁלַחוּ אוֹתוֹ לַיַּעַר בְּסִבִּיר.

כַּתְּפִלַּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ (שְׁמוֹאֵל ב פָּרָק כד יד) "וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל גֹּד צֹר לִי מְאֹד נִפְלָה נָא בְּיַד ה' כִּי רַבִּים רַחֲמָיו [רַחֲמָיו] וּבְיַד אָדָם אֵל אֶפְלָה".

כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ לְסִיבִיר, חָפַר לַעֲצֻמוֹ בּוֹר גָּדוֹל מִתַּחַת לְאַדְמָה כְּדִי שֶׁהַחִיּוֹת לֹא יֹאכְלוּ אוֹתוֹ, וְגַם לְהִגֹּן מִפְּנֵי הַקָּר, כְּמוֹ כֵּן הֵכִין לַעֲצֻמוֹ בְּגָדִים מִהַעוֹר שֶׁל הַחִיּוֹת שִׁמְתוֹ מִהַקָּר הַגָּדוֹל שֶׁשׁוֹרֵר שָׁם, וּלְמַחֲיִיתוֹ אֲכָל כָּל מִינֵי שְׂקָצִים וְרַמְשִׁים שִׁמְתוֹ, [מִפְּנֵי פְקוּחַ נֶפֶשׁ מֵתָר], עַד שֶׁהִבִּין וַיַּדַּע הַטַּעַם שֶׁל כָּל מִין חַיָּה וְעוֹף מֶה שֶׁהוּא אוֹכֵל.

כְּשִׁחוּמַת הַבְּרָזֵל מְרוֹסָיָה נִפְלָה, וַיִּכְלוּ כָּבֵד לַצֹּאת מִשָּׁם לְחוּץ לְאַרְצָה, בִּקֵּשׁ הַתֵּר נִסְיָעָה, וְנָתַנוּ לוֹ, וְנָסַע לְאַרְצוֹת הַבְּרִית.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית הָיָה מְאֹד חוֹלָה, וְהָיָה צָרִיךְ לַעֲבוֹר נְתוּחַ בַּכְּלִיּוֹת, אֲשֶׁר זֶה עוֹלָה הַרְבֵּה כֶּסֶף, לָכֵן הוּא הוֹלֵךְ מִבֵּית הַכְּנָסֶת לְבֵית הַכְּנָסֶת, לְאַסּוּף כֶּסֶף בְּשִׁבְלֵי הַנְּתוּחִים.

עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמִכְסִּיקוֹ.

שֵׁם בְּהַכְּנָסֶת אוֹרְחִים כְּבָדוּ אוֹתוֹ בְּנִקְנִיק (סֵלֶמִי), הוּא הוֹלֵךְ לְאַכּוֹל אֶת זֶה בְּתַאֲבוֹן, פְּתָאוֹם הוּא צוֹעֵק, זֶה מִמֶּשׁ דָּם! זֶה לֹא בִּשְׂרִי!

הַבַּעַל הַבֵּית מְסַתְּכָל עָלָיו כְּמוֹ מִשְׁגָּע!

הוא עונה לבעל הבית, אני בא מסיביר, ושבע עשרה שנה אכלתי כל מיני חיות ועופות מתים, ואני יודע הטעם של כל מין חיה או עוף בעניים עצומות. וכאן אני מרגיש ממש טעם של דם – ממש דם!

הבעל הבית אומר לו: הסתכל וראה כמה השגחות עם חותמות יש על זה, ולא יכול להיות מה שאתה אומר?

עונה לו האורח, תקח כלי ותשים את הנקניק על האש, ותראה בתוך כמה דקות מה יהיה!.

הוא עשה את זה, ותוך כמה דקות, כל הפלי היה מלא דם.

והבעל הבית הזדעזע לראות שההכשר לא אומר כלום והכל טרף, ומי יודע מה אכלו כל היהודים עד היום?

הבעל הבית החליט לעורר את הציבור שינצלו מאסורי כרת, באשר שמעו זאת בעלי האיטליזים אימו עליו להרגו בכדור בראש.

כששמעתי הספור הזה תכף קראתי לכמה אנשים, ביניהם אחד מקראקס שבונצואלה, שישמעו מה היהודי הזה דובר, שצריך להודות לו פעמים, פעם אחד שהציל את ישראל מפרענות גשמית, ופעם שניה שהציל רוחנית מאסורי כרת, תכף אירגנתי לו סכום יפה של כסף, כי בוודאי חייבים לו הרבה הכרת הטוב.

ב"ה, ישראל קדושים הם, ואחד טלפן אלי לפני שבועים שעשה וארגן כבר אלף סיומי זהר הקדוש, ואחד טלפן אלי בשבוע שעבר שרצה לארגן אלף סיומי זהר בסוד האלף לך שלמה", ובזכות זה נזפה מהר לגאלה השלמה. ובאמת יש לי תכנית קלה איך שיכולים בקל לארגן השעורי זהר באלפים ורבבות, ומי שרצה להיות שתף יתקשרו אלינו.

"מי לד' אלי"

ענג כפול ושמחה מרבה לחזות ולראות איך שפאות אלפי ישראל מתארגנים למפעל הזהר העולמי, וחרתו על דגליהם "בלתי לד' לבדו" (ראה בספר הרמח"ל והזהר) ובדגל הזה דוגלים על ערי ישראל, ומתריעים בקול חוצב להבות אש "מי לד' אלי",

יו. רבינו המבי"ט זצ"ל כתב: "ובכל הדורות, מיום שנברא העולם עד סופו, לא היה דור שלם בתורה כדור המדבר. כי לא ניתנה התורה אלא לאוכלי המן". ורבינו הרמ"ע זצ"ל כתב על הפסוק "דבר ציווה לאלף דור", שהבורא יתברך נתן את התורה לדור, שכל אדם בו שקול כאלף אנשים בדור אחד! ובלמוד והפצת תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" – כל אחד שקול ונחשב בבחינת "הקטן יהיה לאלף".

ומתקבצים סביבם בכל תפוצות ישראל, יראי ד' שנשארו לפליטה, שישנם עדין בדורנו דור עקבתא דמשיחא, החפצים באמת להתקרב לרשב"י זי"ע, ועושים קבוצ ורבוץ ופעלים להקים שיעורים בארץ, ובכל העולם בלון, והמוני ישראל קדושים, פועם בלבם זיקת יהודי, ונמשכים בעבותות אהבה אחריהם להגל ההפכה כי האמת נר לרגלם.

לזכות בשפע אור אלוקי

ב"ה שרואים הני רברבי יקירי מאחינו בני ישראל שיודעים היטב את מאמרו קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הכל הבל" - ומחם הבהיר וצלול לדעת שכל העולם הזה "הבל אין בם מועיל" - והעקר האמתי הוא - לזכות את כלל ישראל כמה שיותר, ולזכות על ידיהם בשפע אור אלוקי (עין גמרא סנהדרין צ"ט).

כמה מפעים ומחזק להפירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם שקנו מאות ויש אלפים של סטים - לחלקה חנם - מפני שיודעים ערך של שעה תורה בעולם הזה - ובפרט למוד הזוהר הקדוש שמכפל לאלפים ולרבות.

תתאר לכם איזה זכות גדולה יש להם", וכל אחד יכול לזכות בקלות לזכיות האלו: בחמשה שקלים לספר - אתה קונה 101 ספרים בסך 505 ₪ - אשר למה נחשב! - הוי מחשב שכר מצוה כנגד הפסדה. - **בא וראה אתה מחלק ל-101-**

יח. בספר המאורות הגדולים סיפר על גדול ישראל רבי ישראל סלנטר זיע"א: עליו נתקיים "וראו כל עמי הארץ כי שם ה'" וכו' "וראו ממך". **דמותו ותארו וזיו קלסתר פניו היה נורא מאד.** עם אשר ה' יתברך חלק לו מתנת החן והיופי וכו' עם זה חכמתו ויראתו האירה את פניו הטהור, באור פני מלך חיים. וביחוד בעת אשר העמיק מחשבתו באיזה ענין, אם בתורה או ביראת ה', כמעט התפשט נפשו מגשמיותו, והיה פניו הטהור בוער כלבת אש, **ואז היה תארו כמלאך ה' נורא מאד** אשר חרדו מגשת אליו ומי שלא ראה בעיניו, אי אפשר לו להיות ציור בזה, כי רוח אלקי היה שפוך על פניו, **וכצאת השמש בגבורה.** הוא לא הניח מעולם לצייר אומן, לצייר על פני הגליון את צלם דמות תבניתו, כי לא אבה זה בשום ענין.

לפי הנראה ידע הרבה גם בנסתרות, כי היה אצלו גם ספרי קבלה ולפעמים היה מחפש בנרות להשיג איזה ספר מספרי קבלה. אולם כדרכו בקדש לא דבר מאומה בזה עם שום אדם, ועל כן עקבותיו לא נודעו לנו בזה.

מרגלא בפומיה בימים הנוראים שהאדם צריך להיות איש שרבים צריכים לו. וזה שאנו מתפללים "וכתבנו בספר החיים למענך אלוקים חיים", פירש "חיים" צרכי גבוה, דאם לא כן, יכול להיות שאוכל המצווה שקיים, ב"הצימצום" שאוכל, מה שאין כן אם חייו צרכי גבוה, אז פרנסתו אינו נחשב לו למאומה, כי חייו צרכי גבוה הם.

יהודים כמנין "מיכאל", וכמה מלאכים לאֲלֵפִים וְלָרַבּוֹת נִבְרָאִים מִכָּח זֶה. – בְּזִכְוֹתָן יְהוּדֵי לומד בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ שְׁעָה זוֹהַר הַקְדוּשׁ – אֲשֶׁר עָרְכוּ שׁוֹה לְאֶלֶף שָׁנָה לְמוֹד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל לְפִי הֵבֵן אִישׁ חֵי, וְכִשְׁלֹמֶד בְּשִׁמְחָה - מְכַפֵּל בְּאֶלֶף - סֵךְ הַכֹּל מִלְּיוֹן שָׁנָה (אֲרָחוֹת צִדִּיקִים) – וְזֶה רַק מִיְהוּדֵי אֶחָד, וְכִאֲשֶׁר מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְלַמּוֹד בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ זוֹהַר הַקְדוּשׁ וּמִצְטָעֵר עַל יָמָיו שֶׁלֹּא יָדַע וְלֹא לָמַד עוֹלָה לּוֹ כְּאִילוֹ לָמַד כָּל הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בְּכָל הַשְּׁבָתוֹת, צֹא וְחָשַׁב לְכֶמָּה עוֹלָה: מִלְּיוֹן שָׁנָה (שְׁעָה לְיִמּוֹד זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת), כְּפוֹל 54 שְׁבָתוֹת כְּפוֹל 70 שָׁנָה עוֹלָה 3 מִלְיָאָרְד ו' 780 מִלְּיוֹן שָׁנָה תוֹרָה.

ואחר כך תכפיל במאה יהודים שאתה מזכה, צא וחשב לכמה עולה: 378.000.000.000 – שלש מאות שבעים ושמונה מליארד שעות תורה.

ואם יזכה לאֲלֵף יהודים, אחר כך תכפיל בֶּעֶשֶׂר, צא וחשב לכמה עולה: 3.780.000.000.000 שלש טריליון שבע מאות שמונים מליארד שעות תורה.

האם יש לנו משג מה זה עושה, איזה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות, וכלם שמורים לך יי.

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לעלוי נשמת, לזכות, לרפואה שלימה, לשמחה שתעלה לך, – במקום לתת ברכון, או איזה מן־פֶּתֶר שֶׁלֹּא זוכרים ממנה כלום, חלק זהו ותקוני זהר במחירי מצחיק. – ותשמח כל חייך בעולם הזה וברדאי בעולם הבא. וכך יזכרו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמים ימליצו טוב בעדך, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע בעצמו יברך אותך ויודה לך על כך. – נה, יש עוד מה לחשב, – צריך רק לקים מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנגול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותוכח איך לך מטהר ומזדכך, ומתלהב לאבינו שבשמים.

פעם נפגש עם אחד מגאוני הדור, והלה שפך לפניו את מרי שיחו על אשר גדולי המקובלים סוגרים את עצמם בד' אמותיהם ואינם מגלים סודות הקבלה. והנה הוא עומד בענין קשה ב"זהר" ואיננו יודע לרדת לעומקו. הוא גמר שיחתו במילים קשות כלפי המקובלים, שהם עתידים ליתן בזה את הדין. ר' ישראל נבהל, כנראה, מהתעצמותו של אותו גאון והציע לפניו להראות לו את המקום ב"זהר" שהוא מתקשה בו, אולי ביחד יצליחו למצוא פירושו. ר' ישראל עבר כהרף עין על המאמר והבהיר את כל הענין עד שאורו עיניו של אותו גאון לרוב תמהונו והשתוממותו [תנועת המוסר עמ' 330].

יט. ונעשה כדברי הגאון הצדיק רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל (אור המוסר) "מעולם לא חשבתי אם יכול אני לעשות אלא אם צריך אני לעשות, (הובא במכתב הגה"צ ר' מאיר סעימינצער ז"ל).

וכח גדלת למוד הזוהר הקדוש נתן בהם חשק עצום עד כדי שפעמדו ומכרו כלי כסף אשר ברשותם כדי לזכות ולזכות את כלל ישראל, וקימו בעצמם "בוזו כסף בוזו זהב" - כי מה נחשב כסף וזהב - כנגד הצער של שכינתא בגלותא, ומה גם שעל ידי זה נשרפים הקלפות ומתבטלים הגזרות, - והעולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י - "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונוצח להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח): -

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומצידים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקנטרס תהלה למשה דף י"א ע"ב וזל"ק: מבאר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) שהוא זכאה בעי למרדך בתר חייבא וכו'.

כ. ובספר הזהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זכאה בעי למרדך בתר חייבא ולמקני ליה באגר שלים וכו' ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא וכו', ועל דא כתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתיב (שם) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא. ועל האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בגין לבנוי, וזכי בהאי גלמא וזכי לעלמא דאתי ועאל בתליסר תערי ולית מאן דמחי בגדיה, ולעליה כתיב (תהלים קי"ב ב') גבור בארץ יהיה זערו וגו', הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשך אור לשרים. כדין מלכא

[זכאי צריך לרדף אחר אנשים חזבים] בגין דיחשב ליה כאלו הוא ברא ליה ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו', ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב ברייתי היתה אתו החיים והשלום ועין שם (בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נכגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש רבי איציקל מדראהאביטש זצ"ל, ושאל רש"י ז"ל רבי איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישרים מזלאטשוב, מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו רבי איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו **שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ונזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה עד כאן.**

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו יוכל לספר כזאת.

קדישא ברין לדיוקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דברין לאברהם כד עבד נפשין דיחבינא וכו' ואיהו צאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הוו ידעי בגי נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקנא וזכאן בגינייהו, הוו אזלי אבתרייהו ורדפי כמאן דרדפי בתר חיינו וכו':

[תרגום] - בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי, צריך לרדף אחר אנשים חזבים, ולקנות אותם בשקר שלם, וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועליה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, **"ורבים השיב מעון"**. וכתוב **"בריתי היתה אתו החיים והשלום"**, ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות, מה שלא עולה בן אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב, **"בריתי היתה אתו החיים והשלום"**, וזוהי לראות בגנים לבניו, וזוהי בעולם הזה וזוהי לעולם הבא, ועולה בשלש עשרה שגרים, ואין מי שימחה בידו, ועליו כתוב **"גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרע בחשך אור לישרים"**, באשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו בן אדם, מברך אותו בכל הברכות שברך לאברהם באשר עשה נפשות לחזבים, והוא עולה לשבעים עולמות נעלמים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואלו היו יודעים בגי אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים]:

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זוהר הקדוש, וכל הפמליא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נצולים כל עם ישראל מפני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנוזה בקרוב לראותה.

כל ראשי הדורות אינן זוכין או אינן נענשים אלא על סבה זו.

כתב רבי חיים ויטאל זי"ע בספר שערי קדשה - (חלק ב שער ז): מנכי לחיבא: אמרו רבותינו ז"ל (אליהו רבא ספ"ח) למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששקול כמשה ואהרן, מפני שהיה עולה לרגל ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומנחה אותן, וכן שמואל בנו נהג אחריו, כמו שכתוב (שמואל א' ז') וסבב בית אל והגלגל וגו' ושפט את ישראל ותשובתו הרמיתה כי שם ביתו, ואברהם לא זכה לכל מעלותיו אלא משום (בראשית י"ב ה') ואת הנפש אשר עשו בחרן, וכתוב (שם י"ח ח') ואברהם היו יהיה לגוי גדול וגו' כי ידעתי אשר יצוה וגו', ושמו דרך ה' וגו', וכל ראשי הדורות אינן זוכין או אינן נענשים אלא על סבה זוכא.

כא. ראה בספר שערי תשובה לרבינו יונה (שער ג), וז"ל: מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתיצבים על דרך לא טוב ומושיכי העון, הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם, ועובר בלאו, שנאמר (ויקרא יט, יז): ולא תשא עליו חטא, ונאמר (הושע י, ט): מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא תשיגם בגבעה מלחמה על בני עולה - פירוש: אם שם עמד הדור הזה לא השיגה אותו בגבעה מלחמה לבער הרע כאשר השיגה מלחמה לבני הדור ההוא. "שם עמדו" כמו: אם שם עמדו. וכן (בראשית מד, כב): ועזב את אביו - ואם עזב. רוצה לומר: ממין חטא גבעה היתה חטאתם, אכן הם היו טובים מאלה כי נקהלו ועמדו על נפשם לבער הרע, ונאמר (שופטים ה, כג): אורו מרוז אמר מלאך ה', אורו ארור יושביה, כי לא באו לעזרת ה', לעזרת ה' בגבורים, ונאמר (דברים א, יז): לא תגורו מפני איש. וכל מי שהוא לשם יתברך ימסור נפשו על קדושת השם, שנאמר (שמות לב, כו): מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי, ונאמר (במדבר כה, ז): וירא פינחס ויקח רמח בידו. וחובה על כל ירא, אף כי אוהב טהר לב להעיר קנאה, כי יראה והנה יד שרים וסגנים במעל, ואמרו רבותינו (ב"ר כו - ה): כל פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה, שנאמר (עזרא ט, ב): ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה.

עוד שם, (באות קצה - החלק השני) - מי שיש בידו למחות ואינו מוחה ואין בפיו תוכחות, ועל מעשה החטאים לא ילטוש עין ולא ישגיח, ולא יהיה להם לאיש מוכיח, והנה נצטוו לבער הרע מקרב עמנו, שנאמר (דברים יג, ה): "ובערת הרע מקרבך". ואמרו רבותינו (שבת נד, ב): כי מי שיש בידו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפש על אנשי ביתו, יש בידו למחות באנשי עירו ואינו מוחה נתפש על אנשי עירו, יש בידו למחות בכל העולם ואינו מוחה נתפש על כל העולם, ונאמר (ויקרא כו, לז): "וכשלו איש באחיו", ודרשו בו זכרונם לברכה (סנהדרין כז, ב): איש בעון אחיו. ואמרו (שם): כל ישראל ערבים זה לזה.

כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמומנין ליה

צריכים לדעת שכל דבר טוב, ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלויה בזה, ישנן הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבר על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סייעתא דשמיא, כמו שכתוב בזהר הקדוש "כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמומנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.

ועוד כבר הבטיח השי"ת על ידי ירמיהו הנביא (פרק ט"ו י"ט), "ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה", ופרש רש"י "ואם תוציא יקר מזולל" - אם תוציא אדם הגון מאדם רשע שתחזירנו למוטב. "כפי תהיה" - שאני גוזר גזרה ואתה מבטלה.

ולומדי הזהר נקראים מוצי הרבים הכי גדולים בעולם שהם מטהרים נשמתם ונשמת כלל ישראל, ומצילים את עם ישראל מכל גזרות קשות ורעות ברוחניות ובגשמיות, בודאי כחם רב ועצום וברכפתם עושה פרות ותפלתם נשמעת.

יהודים יקרים: עתה אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי ביליאן ערבים שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מיליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזהר בשנה אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

הסביתו ושמעו איך שבנסי נסים נצלו כל יושבי ארץ ישראל

אספר כאן מה שאמרתי בדרישה שהייתה בסעודת הלולא המרפזית של ראש המקבילים מורינו ורבונו הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, מייסד וראש ישיבת המקבילים "נהר שלום" על שם הרב שלום שרעבי - שהתקיימה בישיבתו, ישיבת

עוד שם, (באות קצו - החלק השביעי) - הרואה את אנשי מקומו עם קשה עורף, ואומר בלבו: אולי לא יקשיבו אם אדבר להם נכוחות ופי אמלא תוכחות? על כן יחשוך פיו, והנה עונו ישא, כי לא נסה להוכיח ולהזהיר, אולי אם רוחם העיר יעורו משנת אולתם, ולא תלין אתם משוגתם. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נה, א): בענין מה שכתוב (יחזקאל ט, ד): "והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים וגו'", אמרה מדת הדין: אף על פי שהללו צדיקים גמורים וקיימו את התורה היה להם למחות ולא מיחו! אמר הקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפני שאם היו מוחים לא היו מקבלים מהם: אמרה מדת הדין: רבונו של עולם! אם לפניך גלוי - הם לא ידעו אם ישמעו העם לקולם ואם יחדלו! וצוה השם יתברך אחרי כן (שם פסוק ו): "וממקדשי תחלו", והם הצדיקים המקודשים, כי נענשו על דבר שלא מיחו, ונאמר (ויקרא יט, יז): "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

המקבלים "נהר שלום" בליל ששי פרשת ויגרא שנת תש"ע - בהתאסף ראשי גדולי ישראל המקבלים מארץ הקודש - בראשותו של תלמידו וממשיך דרכו הרהגה"צ המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א.

באותה עת הגיע אונגה מלאה עם פצצות וטילים נוראים בכמיות אדירות ומכחידות ויושבי ארץ ישראל נצלו מסכנה נוראה!!!.

ובנסי נסים תפסו את האונגה ונצלו כל יושבי ארץ ישראל, וגם ההצלה הזו קרה בזכות הצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, שלמדנו את דבריו הקדושים שלמוד הזהר הקדוש ביום חול כמו 75 שנה חיים של אדם, ואז גם פרסמנו את דברי הבן איש חי והפסא מלך זיע"א בענין לימוד הזהר הקדוש, ובפרט בשבת קודש, ששעה שווה כמו אלף שנה, ובשמחה מכפיל באלף ושווה למליון שנה שעות לימוד תורת הנגלה (פשוט).

ועשרות אלפי יהודים התעוררו להרבות בלימוד הזהר הקדוש, ונצלו את זמנם בשבת קודש אחרי הניודעם את מעלתו הרמה, ובזכות הלומדים הצדיקים זכינו לחומות מגן רוחנית, אשר לא תעבור חרב וחינית, בכל מחנה ישראל הקדושים.

ובדאי להתבונן כמה נסים השם יתברך עשה לנו:

א. בואו נזכר שלפני שנתים כמיליון יהודים הגלו מביתם מחמת הצר הצורר ששלחו טילים ופצצות לכל יושבי הדרום.

ב. ובשנה שלפני כן כל יושבי הצפון מקרית שמונה, צפת, נהריה, מירון, וכל חיפה והקריות היו בפחד נורא וסכנת נפשות רח"ל, וכל מי שיכל הלך לגלות.

ג. כמה הרוגים רח"ל היו, כמה משפחות נהרסו.

ד. כמה פצועים בגוף וכמה פצועים בנפש שמטופלים עד היום.

ועתה נצלו מהרג ונזק וגלות, אך ורק בזכות לומדי הזהר הקדוש, שהם מזכי הרבים האמתיים^{כב}.

והשבוע הזה נתפסו שש אוניות בדרךם לעזה לעזור לטרוריסטים, ובחרוף נפש סכנו החיילים את עצמם כדי להציל את יושבי הארץ, וגם עוד כמה בבתי החולים שצריכים תפילה לרפואה שלימה, ב"ה שנצלו מסכנת האוניות, והכל

כב. ומפורסם בשם רבי ישראל סלנטר זי"ע: דעל ידי שיהודים מתחזקים כאן בתורה, הכח הרוחני פועל שיהודים בפריו (ובכל העולם) מתחזקים בשמירת שבת קודש.

בזכות עם ישראל הצדיקים שלומדים דף היומי של הזוהר הקדוש ומזכים את כלל ישראל.

עֲרֶבֶת מִגֵּן רוֹחֵנִית

דעו לכם יש לנו עצה נפלאה וערכת מגן אמתית שלא יפגע שום חייל, ולא יקרה שום נזק, פשוט לחלק לכל החיילים^כ קונטרסים של הזוהר הקדוש ותקוני זוהר להצלחתם ושמירתם. [אנחנו מחפשים מתנדבים לחלוקה לכל החיילים, וכרגע יש לנו תורם בשביל כעשרים אלף חיילים יצ"ו].

אחי ורעי בואו ונרבה עוד בזכיות הזוהר הקדוש לרפואת החולים, ולהצלחת עם ישראל, ואם היינו זוכים וכל עם ישראל מתאחדים ללמוד זוהר הקדוש בתקנת הרמח"ל כבר היינו נגאלים.

משה רבינו והרשב"י אומרים: כי הזוהר הקדוש הוא כמו תבת נח^{כז} שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח.

כג. ונעשה כדברי הגאון הצדיק רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל (אור המוסר) "מעולם לא חשבתי אם יכול אני לעשות אלא אם צריך אני לעשות, (הובא במכתב הגה"צ ר' מאיר סעמינצער ז"ל).

כד. ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא: וזוהר פרשת בהעלתך (חלק ג דף קנא), ואינון ערב רב רשיעניא, דיתקנים בהו ביהווא זמנא, (דניאל יב י) תתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו אינון מארי משנה, ויצרפו אינון זרעא קדישא דשאר עמא, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג ט) ויצרפתים כצרף את הכסף, והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. והמשפילים בינו (דניאל שם) אינון מארי קבלה, [באור: ומה שכתוב בדניאל והמשפילים בינו, אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה וכן לומדי הזוהר הקדוש] דאתמר בהון (שם פסוק ג) והמשפילים יזהירו זוהר הרקיע. אליו אינון דקא משתדלין בזוהר דא, דאקרי ספר הזוהר [באור: אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, הן הלומדים בעצמם ובדאי המזכים לאחרים שילמדו], דאיהו כתבת נח [באור: שהזוהר הקדוש נקרא תבת נח שמציל מכל הפרעניות וכמו שכתבת נח רק מי שהאמין נצל, כך רק מי שאמין וילמד את הזוהר"ק ינצל], דמתכנסין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. [באור: ולפעמים נשאין זכות בדור יהיו רק מעטים שיזכו לכך], דבהון [באור: שגאלו שיזכו ללמוד בספר הזוהר] יתקנים (שמות א) כל הבן הילוד [באור: הינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא, וכידוע שהלומד בזוהר"ק מתדבק בנשמת הרשב"י וזוכה על ידו לכך] היאורה תשליכוהו. [באור: דורש את מלת היאורה מלשון אור השם] ודא אורה דספרא דא. [באור: וזה האור של הספר הזה שיזכו לראות באורו ולהגאל על ידו] וכלא על סבה דילך [באור: והכל הוא מסבתך ומכחך לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

והרמח"ל הקדוש אומר לנו, שרק בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאלתו, בכח וסגלת^כ למוד הזהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש:
ברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל

ועוד כתב הרמח"ל: ברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה,

ברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שפסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתי, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריתא כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובקנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלי ישרא"ל"...
 כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) ז"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

כה. הגאולה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, ואשרי הזוכה בה. דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים בוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ודם המילה, כן הגאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

הרמח"ל ז"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "זהר הקדוש" בדרך ללא הפסק, שבכח "זהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלו.
 בבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות - ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל בבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל ז"ע, אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר בדרך ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. (אמרת הרמח"ל - מאורות הזהר).

שְׂבִסְדָּה נַעֲשֶׂה הַזֶּה, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלְלוּ כָּל הַשָּׂשִׁים רַבּוֹא נִשְׁמָתִין, כַּמְזָכֵּר בַּתְּקוּנִים, וְאֵז נַחֲשֵׁב זֶה לְבְּרִיחָה כְּלָלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׂבִסְדּוֹ הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵךְ אֵלָּא יִצְיָאָה, וְזֶהוּ שְׁנָאֵמָר (יִשְׁעִיָּה נב, יב): "כִּי לֹא בַחֲפָזוֹן תִּצְאֻ וּבִמְנוּסָה לֹא תֵלַכּוּן כִּי הֵלֵךְ לִפְנֵיכֶם ה' וּמֵאִסְפְּכֶם אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל"...

וּמִכָּאן מוֹדָעָה רַבָּא לְאוֹרֵייתָא, וְקִרְיַאת קֹדֶשׁ לְמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכוֹכְבִּים, דִּי בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר, הֵם מְזַכִּי הַרְבִּים שְׁזִכּוֹת הַרְבִּים תְּלוּיָה בְּהֵם, וְכֵן לְגַבְּאֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת וּבִתֵּי מִדְרַשׁ בְּאַרְץ הַקֹּדֶשׁ וּבְעוֹלָם כְּלוּ, וּבַעֲקָר לְתַלְמִידֵי הַחֲכָמִים שְׂבִי־יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל עֲצָתוֹ שֶׁל צַדִּיק, הֵלֵא הוּא מוֹרָה דְּרַבָּם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, הַרְמַח"ל הַקְדוּשׁ, לְקַיֵּם דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר, וּלְאַרְגֵּן בְּכָל עֵיר גְּדוּלָּה לְאַלְקִים, וְאִם אֶפְשָׁר בְּכָל שְׁכוּנָה גְּדוּלָּה בַּה גְּרִים שְׁלוּמֵי אָמוּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמוֹד רְצוֹף שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוּשׁ כְּנֻזָּר בְּאַגְרַת פ"ו, מְבַקֵּר וְעַד עָרַב חֵק וְלֹא יַעֲבֹר [וּבִמְקוֹם שֵׁשׁ 80 מִתְנַדְּבִים לְעוֹר, דִּי שָׁכַל אֶחָד יִשְׁתַּתֵּף בְּשַׁעָה אַחַת בְּשַׁבּוּעַ, וְאִם יֵשׁ רַק 40 מִתְנַדְּבִים, אֲזִי דִי בְּשַׁעֲתֵים שְׁבוּעִיּוֹת, וְזֶה דְּבַר הַשּׁוּה לְכָל נֶפֶשׁ לֹא סָפֵק].

עֲצָה חֲשׁוּבָה וְנִחוּצָה לְכָל יְהוּדִי וְיְהוּדִי אֲשֶׁר בְּקַל אֶפְשָׁר לְקִיּוּמָה, כְּדִי לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וּלְזִכּוֹת בְּמַהֲרָה לְגִאוּלָּה בְּרַחֲמִים

כָּל בֵּית כְּנֶסֶת יָכוֹל לְאַרְגֵּן תְּכֵנִית לְשֵׁלֶם ל' 80 אֲבָרְכִים בְּשַׁבּוּעַ לְכָל אֲבָרָךְ אֶחָד 25, לְשַׁעָה, סָךְ הַכֹּל: מֵאָה, לְחַדֵּשׁ לְאַבְרָךְ.

וְכָל אֶחָד שְׂרוּצָה לְשֵׁלֶם רַק עֲבוּר שַׁעָה לְאַבְרָךְ אֶחָד, יָכוֹל לְתַת רַק 25, כְּדִי לְזִכּוֹת בְּשַׁעָה אַחַת שֶׁל זֹהֵר הַקְדוּשׁ, וְזֹהִי תְכֵנִית הַשּׁוּה לְכָל נֶפֶשׁ, וּבְיָוֵדָאֵי לֹא יִמְצֵא אֶחָד שְׂלֹא יִרְצָה לְקַבֵּל חֵלֶק בְּדִבְרֵי הַגְּדוֹל הַזֶּה.

וְגַם הַרוּצִים לְאַרְגֵּן בַּחוּרֵי יְשִׁיבוֹת שְׁיִלְמְדוּ זֹהֵר הַקְדוּשׁ יְכוּלִים בְּקִלּוֹת וּבְמַהֲרִיּוֹת לְזִכּוֹת לָזָה, עַל יְדֵי שְׁיִשְׁלְמוּ לְבַחוּר 10, לְשַׁעָה לְיָמוֹד, וְכָל בַּחוּר יָכוֹל לְחַלֵּק אֶת הַשַּׁעָה הַזֹּאת לְחֲמֵשׁ חֲלָקִים בְּיוֹם כ' 12 דְּקוֹת בְּכָל פַּעַם וְכָךְ יִזְכֶּה כָּל 70 יוֹם לְסִים אֶת הַזֹּהֵר"ק סָךְ הַכֹּל 5 פַּעֲמִים בְּשָׁנָה, שְׁהַרְשָׁב"י יִמְלִיץ עָלָיו לְהַצְלִיחָה וְעֲלֶיהָ בַּתּוֹרָה וּלְזִיוּג הַגּוֹן מְשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ הָאֲמִתִּי. וְהַפְּרָנִס שְׁזוּכָה עַל יְדֵי 3500 בְּשָׁנָה (פָּחוֹת מֵאַלְף דּוֹלָר), רוּצָה עוֹלְמוֹ בַּחֲיָיו, וּמַצְלִיחַ בְּכָל עֶסְקָיו וּמִתְבָּרֵךְ בְּכָל עֲנִינֵיו וְזוּכָה שֶׁתִּמִּיד שְׁהַרְשָׁב"י הַקְדוּשׁ מִמְלִיץ טוֹב וּמִגֵּן עָלָיו וְעַל בְּנֵי בֵּיתוֹ. וְיֵשׁ לוֹ זְכוֹת שֶׁל 354 שְׁעוֹת לְיָמוֹד תּוֹרַת הַרְשָׁב"י, אֲשֶׁר עוֹלָה ב' 282 יָמֵי חוֹל שָׁוָה 282 שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה כְּפוֹל אֵלֶּף: 282.000 שָׁנָה. - ו' 72 יָמֵי שְׁבַת וְיָמִים טוֹבִים כְּפוֹל אֵלֶּף

שנה: 72 אלף שנה, ובשמיחה כפול אלף, שנה: 72.000.000 שבעים ושנים מליון שנה תורה. כמניין חסד וזכה ל"חסד אל כל היום", (תהילים פרק נב ג).

כל זה אתה מקבל מבחור אחד שלומד שעה אחת בכל יום.

החפץ חיים זי"ע צועק: תעשו חשבון הנפש ברוחניות בדיוק כמו שעושים במסחר.

האם יש לך תוכנית חסכון שבעשר שקל ליום (\$2.50), אתה זוכה לעשרות מיליוני שעות של תורה, אין דבר כזה בכל העולם כולו. וכל התענוג הזה שאין כדגמתו בעולם הזה, לא תוכל לתאר, כדברי הנביא ישעיה (פרק ס"ד ג) "ומעולם לא שמעו לא האזינו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לוכי". וברש"י (סנהדרין צ"ט ע"א) עין לא ראתה - דאין קץ לדבר.

ישראל קדושים תתחברו ותתארגנו לשמח את השכינה הקדושה ולהעלותה מבבור הגלות אשר כמה צדיקים וקדושים עזרו על גודל החיוב לומר תיקון חצות כ"ח וכמה דמעות כבר שפכו עם ישראל על גלות השכינה, וכאן יש לנו עצה גדולה ועצומה לשמח את השכינה וליחד קב"ה ושכינתיה בגאלת עולמים בתקנת הרמח"ל.

ואם ילמדו לפי הזהר היומי המחלק ל 354 יום 6-7 דפים ליום, יעשו חשבון כמה פעמים סימו את כל הזהר הקדוש. ולהודיע לשרי אלקים, שרי מאות, שרי חמשים ושרי עשרת, לאחד את כל עם ישראל בלמוד הזהר הקדוש, לעשות סיומים מדי יום ביומו.

ויהי רצון שעל ידי התקון הגדול הזה נזכה לבטל כל גזרות קשות"ט מעל עם ישראל, ונזכה לחומת מגן אמתית מפני הגזרה קשה ח"ו, כהבטחת הרמח"ל.

כו. ובגמרא ברכות (דף לז:), וז"ל: אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם, ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם, ולמנהג תלמיד חכם מנכסיו, אבל תלמידי חכמים עצמן, עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו, ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים זולתך.

כח. ראה אליהו רבה (א"ח - סימן א), וז"ל: עוד האריך ראשית חכמה ושל"ה ושאר ספרי מוסר בגודל מצות קימת חצות לילה ובעונש המבטלו עיין שם. עוד כתבו מאן דקאים בחצות למיגרס יעסוק בתורה שבעל פה.

כט. על ידי לימוד הזהר נוכל להמתיק כל הדינים מעלינו, ומעל עם ישראל, שלא יהיה לנו כל כך הרבה יתומים ואלמנות, ושאר אסונות, ואם אנחנו יכולים בלימוד קל של 12 דקות ביום (בזוהר המחולק ל 354 יום כל יום 12 דקות) לבטל כל הגזירות הקשות, [ואם

אל תיראי תולעת יעקב

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך ואם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן באר: לא תדחלון שבטאי דבית יעקב זרעיתא דישאאל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישאאל: וברד"ק באר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות בתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפנה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.**

אין זמן של 12 דקות ביום, יכול ללמוד לכל הפחות דף היומי "תיקוני זוהר" שלוקח רק 1-2 דקות ביום] ולא עשינו, מה נענה ליום הדין הגדול והנורא?
ראה סיפור נורא מהחפץ חיים זצ"ל, בעונש הגדול למי שציער יתומים ואלמנות רח"ל. הגאון והצדיק רבי ישראל מאיר מראדין (בעל החפץ חיים בספרו "חפץ חיים על התורה" פרשת משפטים) זצ"ל סיפר: פעם לחבורת תלמידים ומקורבים את המעשה הבא: בעיירתנו התגוררה אלמנה ענייה בדירה שכורה, שהייתה בבעלותו של אדם נוקשה וגס רוח, מפאת מצבה הקשה היתה האלמנה מתעכבת בתשלום דמי שכירות עבור דירתה העלובה, וכתוצאה מכך איים עליה בעל הבית שישליכנה לרחוב עם כל אשר לה. שכני המקום ניסו לדבר על לבו של אותו אדם, שיחוס על אלמנה מרודה שאין לה כדי קיום הכרחי וידחה מועדי התשלומים המגיעים לו כשכר דירה. אולם כל הפצרותיהם נפלו על אזנים אטומות.
בוקר אחד - היה זה יום חורף קר עם שלג גדול - שבה האלמנה מן השוק אל ביתה, והנה שוד ושבר! מעט חפציה היו מוטלים ברחוב, וכמה פועלים עסקו בהסרת הגג מעל דירתה. הקימה האישה קול זעקה, ושכנים באו והכניסו את חפציה לפרוזדור אחד הבתים, אולם בעל הבית לא נע ולא זע, כאילו כל הענין אינו נוגע לו כלל.

ימים רבים - המשיך "החפץ חיים" - שמרתי בלבי את מראה הזוועה, שחזיתי באותו בוקר, ובאזני הדהדו זעקות-השבר של האלמנה המסכנה, שנותרה בלא קורת-גג לראשה. אולם האמנתי בכל הלב, שהקדוש ברוך הוא, דיין האלמונות, יתבע בבוא היום את עלבונה של אותה אלמנה מרודה מבעל הבית האכזר. עם זאת משחלפו שנים אחדות, ואותו אדם המשיך לחיות בשלום ובשלווה, הייתי שואל את עצמי? האמנם לא נרשם בשמים המעשה האכזרי של השלכת מסכנה אל הרחוב? והרי התורה כתבה בפירושו: "כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אותו... שמוע אשמע צעקתו וחרה אפי והרגתי אותו" ... (שמות כ"א-כ"ג). והנה חלפו-עברו עשר שנים בדיוק מיום גירוש האלמנה מדירתה, ועבר הקול בעיירתנו שכלב שוטה נשך לאותו בעל-בית אכזר, ולא עברו ימים מרובים, והאיש מת מיתה משונה מתוך יסורים נוראים, רח"ל.

ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נמנע את כל האסונות!!!

הקול קול יעקב - אין כחם של ישראל אלא בפייהם

בִּידְנוּ כַח אֲדִיר, לְנִצַּח אֶת הָאוֹיֵב, וְלָתֵת אֶת הַמּוֹפֵה הָרִאשׁוֹנָה!

לוֹמְדֵי הַזֶּהר הַקְדוּשׁ נוֹתְנִים אֶת הַמּוֹפֵה הָרִאשׁוֹנָה!

הַצָּבָא מִתְכַּוְּנִים לְהַחֲזִיר "מִכָּה שְׁנִיָּה" לֵאמֹר עַל יְדֵי צוּלָלוֹת,

זֹאת אוֹמְרֵת שְׁכָבֵר הַשְּׁלִימוֹ עִם הָעֲבָדָה, שְׁתַּהֲיָה זֶה אֵינֶן שְׁתַּתֵּן אֶת "הַמִּכָּה הָרִאשׁוֹנָה" - פְּצָצָה גְרָעִינִית לְיִשְׂרָאֵל [ח"ו], (וְהַצָּבָא מִשְׁעֵר שְׂוָה עֲלֹל לְגִבּוֹת כְּמִילִיּוֹן נֶפֶשׁ רַח"ל).

הַמְדִּינָה כָּבֵד הַשְּׁלִימָה עִם הַמַּצָּב!

אֲנַחְנוּ לֹא מְשַׁלְמִים עִם הַמַּצָּב הַזֶּה!

וְנַהֲפֹךְ הוּא! אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הַמָּה בְּשׁוֹנְאֵיהֶם!

אֲנַחְנוּ נִתֵּן אֶת "הַמִּכָּה הָרִאשׁוֹנָה"

"נִקְהָלוּ הַיְּהוּדִים בְּעֵרֵיהֶם בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ" ... לְלַמּוֹד זֶהר הַקְדוּשׁ וְאִישׁ לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי נָפַל פָּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים": (אֶסְתֵּר פָּרָק ט ב)

אֲנַחְנוּ יְכוּלִים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ לִסֵּים אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ וְאֶפִּילוּ מִסֵּפֶר פְּעָמִים, וְכֵן נִמְנָע אֶת הָאֶסּוֹן וְנִקְרַב אֶת הַגָּאֻלָּה בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.

וְכֵן אוֹמֵר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרַשְׁבִּי זי"ע בַּזֶּהר הַקְדוּשׁ (פֶּרֶשׁת נִשְׂא דף קכ"ד), "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיְהוּ סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִי". [בְּאִוֵּר הַדְּבָרִים: בְּזִכּוֹת הַחֲבוּר שְׁלָךְ, סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ, יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּת בְּרַחֲמִים לֹלֵא צָרוֹת וַיִּסּוּרִים וְלֹלֵא צָעֵר חֲבָלֵי מְשִׁיחַ!]

בִּיצֵד זֶה אֶפְשָׁרִי? - הָאֵם יְכוּלִים לִישֹׁם זֹאת?

אָבֹן, אֶפְשָׁר וְאֶפְשָׁר! - בְּתַכְנִיַת קִלְה וּמִתְאִימָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד!

שְׁלֹא תַגִּידוּ לֹא יִדְעֵנוּ! - שְׁלֹא תִאמְרוּ לֹא יִכְלְנוּ!

בִּידְנוּ הַדְּבָר, וְחוּב קְדוּשׁ הוּא לָנוּ! - מִי לֵה אֵלֵי!

אָפֹן א: אִם יֵשׁ בְּיָדְכֶם לְהַשְׁפִּיעַ עַל 354 אֲנָשִׁים שְׁלוֹמִדִים בְּסִבִּיבְתְּכֶם בְּאָפֹן קְבוּעַ [כְּגוֹן בֵּית הַמְדָּרֵשׁ, יִשְׁבִּיבָה, או כְּמָה בְּתִי - מְדָרֵשׁ בִּיחָד] לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֶר זֶהר הַיּוֹמִי מִחֶלֶק ל 354 יָמִים לְשָׁנָה.

לְמוֹד 6-7 דְּפִים לְאֶחָד, לּוֹקֵחַ לֹא יוֹתֵר מִ 12 דְּקוֹת, אֶפְשָׁר לְהַתְחִיל וּלְסִיִּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ בְּבֵת אַחַת, בִּ 12 דְּקוֹת בְּלִבָּד!

אפן ב: אם יש בידכם להשפיע על 177 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 12-14 ימים, לוקח לא יותר מ 24 יקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 24 יקות בלבד!

אפן ג: אם יש בידכם להשפיע על 89 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 24-28 ימים, לוקח לא יותר מ 48 יקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 48 יקות בלבד!

וכן יש אפן ד' ואפן ה' 45 אנשים.

הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו את הרשב"י להצילנו מכל גזרות קשות ורעות.

עורו ישנים מתרדמתכם,

עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא!

וזאת אפשר רק על ידי

תבת נח - שהוא "זהר הקדוש"

אל תגידו לא ידענו! - אל תגידו לא יכלנו!

היצר הרע יודע בודאות, שעל ידי למוד הזהר הקדוש הוא נדחה מן העולם ומתבטל שלטונו, וזוהי המלחמה האחרונה שלו. על כן הוא מתאמץ להחדיר מחשבות של שטות והבל, הפך האמת ממש.

על כן זהירות, סכנה! לא לפל ברשת היצר! כדאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן יצר הרע מסיתו לאדם בעולם הזה ומעיד עליו לעולם הבא, מה יעשה וינצל: תנא דבי רבי ישמעאל אם פגע בך מגול זה משכהו לבית המדרש, וכו'... (סנהדרין נב).

ובזכותכם יתקיים בנו הכתוב: (שמות פרק טו פ' טז-יח) "תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו באבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קניתי: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני-י כוננו ידיך: (יח) ה' ימלך לעלם ועד", בב"א.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת משפטים: **והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו; ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלקים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת:** (שמות פרק יח כ-כא).

אנו מתארגנים למנות שרי אלקים, שרי מאות, שרי חמשים ושרי עשרת, לאחד את כל עם ישראל בלמוד הזהר הקדוש, ולעשות סיומים מדי יום ביומו, [לפי הזהר היומי המחלק ל' 354 יום 6-7 דפים ליום] להצלת עם ישראל.

נא למלאות השמות, ולחלק את סדר הלמוד לפי הטפס המובא בספר **"תיבת נח"**.

אין צורך לפרט את כל הישועות והברכות האמורות ללומדי הזהר כי רבים הם, בעזרת השם תראה זאת בעסק הבא שיתגלגל לידך, ישועות גלויות לעין, ברכות מעל הטבע, סיעתא דשמיא על כל צעד ושעל, וחסדים גלויים. - ועוד ידוע תקנת הרמח"ל זיע"א דרך על ידי למוד הזהר הקדוש נפדה מן הצרות ונגאל ברחמים, ומפרש בזהר הקדוש (פרשת נשא קכד): **"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי",** ויתקיים בנו ההבטחה של הנביא יחזקאל (לו כה), **"וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם",** ונזכה להושע בתשועת עולמים בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן!

ואמרתם כה לחי, רבי שמעון בר יוחאי: ואמרתם כה לחי, רבי שמעון צדיקאי:
תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי.
ואמרתם:

לכל ישראל האיר, בסוד תורה הבהיר, כאור החמה מזהיר, אדוננו בר יוחאי.
ואמרתם:

החבא בתוך מערה, מפני הגזרה, שם למד סתרי תורה, אדוננו בר יוחאי.
ואמרתם:

זְכִינוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר סֵפֶר "אוֹרוֹת הַזֶּהר"

וּבוֹ י"ב סְפָרִים - בְּנֶגֶד י"ב שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן

שֶׁכֵּל הַמְּפִיץ הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ זֹכֶה לָכֶךָ

- הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשֵׁב"י (בְּזֶהר תְּרוּמָה קכ"ח:)

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלֵי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַמּוֹזֵחַ אֶת הָרַבִּים [בְּהַפְצַת הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ]

מִתְעַלֶּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלֹת, מֵה שָּׂאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לָזֶה

א. כּוֹפֶה אֶת מַלְכוּת הָרִשְׁעָה.

ב. עוֹשֶׂה נִחַת רוּחַ וְעִלּוּי לְהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ.

ג. מַעֲמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִחָרֵב, וּמַרְבֶּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְטִיחַ לוֹ הַרְשֵׁב"י:

א. זֹכֶה לְרֹאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.

ב. זֹכֶה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

ג. זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא.

ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהָרַע לוֹ.

ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן - וְאֵין מוֹזֵחַ בִּידוֹ.

ו. מְשַׁפֵּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִיָּנִים לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

ז. הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשֵׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרֵךְ בָּהֶם אֲבִרָהֶם

אֲבִינוּ, שֶׁגַּם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ח. הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנוֹת מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלֹאִים אוֹתוֹ, וְנִכְנָס

לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גִּנּוּזִים (גִּמְטְרִיא "סוּד"), שֶׁלֹּא זֹכֶה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר -

וּמִיָּחָדִים רַק לוֹ.

שַׁע"י "חֲבֵרָה מַזְכִּי הַרְבִּים הָעוֹלָמִי"

מַפְעֵל עוֹלָמִי לְהַצֵּלֶת הַדָּת

רְחוֹב נַחַל לִישׁ 24/8 רֵמֶת בֵּית שֶׁמֶשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

טֶל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300